

За ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

ВІРУ

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№11 (62), ЛИСТОПАД 2009 РОКУ

Покірливі чи бунтарі?

ПРОПОВІДІ

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

«І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже 40 літ, щоб упокорити тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і мовив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина... І пізнаєш ти в серці своїм, що як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій» (Повт. Зак. 8:2-3, 5).

«А мудрість, що зверху вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів, безстороння та нелукава. А плід правди сіється творцями миру» (Як. 3:17-18).

Усі віруючі навчаються в Христовій школі. Попереду – екзамени. Відповідальний, нелегкий, і шпаргалка на ньому не допоможе, підказка не пройде. Усе, що ми тут назбираємо, що збудуємо і надбаємо, – піде за нами. На землі життя коротке. Ми всі на дорозі, усі кудись прямуємо. І дуже потрібно, щоб хтось нас настановляв, підказував, вчив, бо помилитися в виборі і прийти не до того фінішу – це катастрофа. На превеликий жаль, багато людей вибрали мізерні, нікчемні цілі, і так небагато людей вибрали важливу, вічну ціль – бути з Ісусом, прямувати до берега Небесного Ханаану.

Комусь залишилося мало йти – вже видно берег. А хтось ще тільки починає той шлях. Може, є тривога, страх... Чи вистачить віри? Рушай, і з Божою допомогою дійдеш. Перед кожним стоїть вибір – або небо, або пекло. Третнього не дано.

Так само, як ми знаємо, що два додати два – буде чотири, ми повинні пам'ятати, що кожна людина за природою бунтівник. Усі ми були непокірними й усядикували природу наших прародичів. Адам і Єва в раю мали все, їхнє життя було ідеальне, вони не працювали тяжко, як працюємо ми, не старіли, ноги їм не боліли, і зуби не

випадали. Вони не знали, що таке смерть, горе, сльози і біль – бо раділи в присутності Божій. А ми всі знаємо, що це таке.

Бунт, який стався на небі ще до створення людей, залишається великою таїною для богословів. Як це могло статися? Ми не можемо відповісти на це запитання. Але знаємо, що до одного з архангелів підкралася гордість. Він захотів посісти місце, яке йому не належало. Його рівень був для нього достатнім, але він захотів більшого. Захотіти більшого не шкодить, проте до вищого треба йти законним шляхом, а не підступом, бунтом, підкупом і лєстю, ідучи по головах людей.

До цього найвищого трону законним шляхом пройшов Спаситель. Він отримав найвищу владу і на небі, і на землі. І Євангеліє пояснює нам дорогу до цього трону. Це терниста, дуже нелегка дорога.

Господь вивів Ізраїль з повними кишнями золота і срібла. Невдано ще були рабами – а тепер люди багаті. Усе добро несуть з собою. І серед тих людей, які в Єгипті і пустині були в однакових умовах, сталося розділення.

Розділення будуть до приходу Ісуса. Завжди знайдуться люди, які хочуть Богу служити, і люди бунтівні. Третнього немає, нейтральних не буває.

До якої категорії належимо ми – до покірливих чи до бунтарів? Щоб бути покірливим, треба заплатити ціну. Господь, виводячи колишніх рабів з Єгипту, забезпечив їх усім необхідним. Вони були в однаковому становищі, але дух їх виявився різним. Одні тримали золото, щоб дати на скінню, інші дали своє золото на золоте теля.

І досі нічого не змінилося. Віруючі люди використовують свої достатки або на золоте теля, тобто свої забаганки, або на діло Боже. Перевірмо себе, перш ніж дати відповідь, до якої категорії належимо ми.

Бог знав, що ізраїльтяни – нащадки Авраама – йдуть правильною дорогою. Зі Свого боку Він зробив все, щоб виконати

обітницю, яку дав Аврааму. Проблема не в Бозі, не в пустині, не в золоті і сріблі, не в манні – проблема в зіпсутому серці людському. Там триває війна. А війна – це коли нема спокою, всередині тривога.

Де взяти той спокій? Ісус кличе всіх стурдованих і знеможених, усіх, зморожених працею, прийти до Нього. І Він заспокоїть.

Але на цьому думка не закінчується.

Сказано далі: «Навчіться від мене...»

Нам би хотілося до Нього прийти, і то якнайшвидше. Він нам дасть спокій і забере тривогу (а це гріх робить тривогу, гріх ніколи не дасть вам спокою, а буде мучити, це гріх – підбурювач бунту, причина обурення). Незадоволеним був люцифер. Незадоволеними стали Адам і Єва – як дивно це не виглядає. Дали б нам такі умови!

Але вони піддалися провокації. Вони мали всі умови для того, щоб дати відпир сатані. Однак потрапили на його гачок: чи правда, що Бог вам заборонив? Іншими словами, він закинув, що не все їм Бог сказав, щось, мовляв, Він від них заховав. Ворогу вдалося посіяти кукіль в людське серце, посіяти сумнів у тому, що Бог справедливий, Бог праведний, що Бог є любов.

Брате і сестро, не думаймо, що сатана пішов на пенсію. Він працює без відпочинку і робить все, щоб посіяти зерна незадоволення Богом. Не слухаймо його – краще вчимося від Ісуса. Він дасть нам Свій мир, справжній мир, і в кінцевому підсумку свого життя ми будемо готові до іспиту.

Пробудження Івана Христителя

Читаючи третій розділ Євангелія від Матвія, з перших рядків ми бачимо початок найбільшого пробудження, яке коли-небудь було в історії людства, яке приготувало ґрунт для пришествя Божого Сина Ісуса Христа. Іван зі своєю проповіддю користувався таким авторитетом у слухачів, що цілі натовпи стікалися з різних куточків країни без усякої реклами.

Про що проповідував Іван? Що обрав він основною метою проповіді? Гріхи людей. Але хіба це так популярно? Звичайні люди не бажають чути про свої гріхи. Чи має потребу сучасне покоління у проповідях і пробудженні часів Івана Христителя?

Не впевнені щодо проповідей, а от про пробудження мріють майже все. Однак якщо ми хочемо євангельського пробудження, то неодмінно повинні повернутися до старої євангельської проповіді. У чому її суть? Апостол Іван у своєму першому посланні пише: «Бог є світло, і в Ньому немає жодної темряви» (1 Ів. 1:5). Про Христителя ж він писав, що той був посланий, щоб «свідчити про Світло» (Ів. 1:8). Ви ніколи не задавалися питанням: що таке Світло? Виходячи зі сказаного вище, це центральна суть благовісту. Апостол Павло дає пояснення: «Усе ж те, що світлом докоряється, стає явне, бо все, що явне стає, то світло» (Еф. 5:13).

Тобто, іншими словами, божественне світло – це не спалах сьйва перед очима, не те, про що медитують представники деяких релігійних течій.

Іван Христитель, Ісус і Його апостоли звіщали людству про те, що буде праведний Божий Суд. Бог судитиме таємні справи людей. Немає нічого таємного, що б не стало явним, і прихованого, що б не виявилось. І не важливо, гарним воно було чи поганим, – кожен дасть звіт за все, навіть за кожне пусте слово. В історії всесвіту настане день, коли всі люди, що коли-небудь жили на землі, воскреснуть із мертвих і зберуться біля Божого престолу на суд.

Це є проповідь світла. Протилежність світла – темрява. З сивої давнини на людську свідомість впливає диявольська думка: «Ніхто не побачить! Ніхто не дові-

дається!», коли йдеться про беззаконня. Це і є темрява. Уперше вона утвердилася в нашій праотці Адамі. Після гріхопадіння він зник у кущах Едемського саду так спритно, що Бог кликав його: «Де ти?».

Своєю поведінкою Адам наче говорив: «Тут, крім дерев, нікого немає. Ніхто не бачить! Ніхто не довідається!». Саме цю диявольську думку і прийшло розбити світло Євангелія, пояснюючи людям про майбутню відплату за всі свої вчинки. Бог дає нам зрозуміти: «Я знаю про вас все».

Гріхи не амністуються і добрими справами не відкуповуються. Вони покриваються тільки щирим сповіданням (Лев. 5:6-6, Чис. 5:7, Дії 19:18, Як. 5:14-16). Невже покоління, яке жило при Івані Христителі, мало більшу потребу в його проповіді, ніж ми, що живемо в останні часи, про які написано, що через розрост беззаконня в багатьох охолоне любов? Світ нині повен зла. Вулицями наших міст ходять убивці, гомосексуалісти, аморальні негідники, блудники і дітовбивці. І вони продовжують думати, що ніхто їх не бачить, ніхто про їх страхітливі вчинки не довідається.

Це диявольська брехня. Усе колись виявиться. Ісус Христос заплатив за всі наші гріхи, але Його жертва набуває чинності, коли з п'яними ми виходимо на світло, визнаючи свої провини. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Визнавати – це розповідати вголос, бажано в присутності служителя, Богові про свій вчинок. На жаль, багато з людей згодні краще йти в пекло, ніж зізнатися у своїх гріхах. Але вже «минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!».

Написано на камені

Двоє друзів подорожували. Якось вони посперечалися, і один дав другому ляпаса. Скривдженому було гірко, але він промовчав, тільки написав на піску: «Сьогодні мій найкращий друг дав мені ляпаса».

Вони продовжили свій шлях і нарешті прийшли туди, де була вода. Тут друзі вирішили відпочити і скупатися. І той, кого вдарив, став тонути. Але друг врятував його. Оговтавшись від потрясіння, врятова-

ний хлопець видряпав на камені слова: «Сьогодні мій найкращий друг врятував мені життя».

Друг запитав його: «Чому, коли я тебе образив, ти писав на піску, а тепер пишеш на камені?».

І той відповів: «Коли тебе ображають, пиши на піску, щоб вітер прощення міг розвіяти образи. Але коли тобі роблять добро, треба писати на камені, щоб ніякий вітер не міг стерти цих слів».

ЗЛОБОДЕННЕ

Виключити зі списку професій окультні заняття вимагає громадськість Запоріжжя

У Запоріжжі відбувся круглий стіл на тему «Легалізація чаклунів: антикризовий захід чи замах на Конституцію?». Його ініціаторами та організаторами виступили Інститут церковно-державних відносин, Запорізька благодійна організація «Храм», інші громадські організації області.

Учасники заходу вимагають виключити зі списку професій окультні заняття. Нагадаємо, що останнім нововведенням у Класифікатор професій України стала поява там професій астролога, ворожки і хіроманта. На сайті Міністерства праці і соціального захисту є посилання на досвід розвинутих країн. Крім того, рішення пояснюється тим, що усі чаклуни і ворожбити як суб'єкти підприємницької діяльності повинні сплачувати податки, тим більше в умовах світової кризи.

Однак таке нововведення учасники круглого столу вважають безпідставним. Голова обласної молодіжної громадської організації «Союз молодих християн України» Дмитро Матюхін так пояснив ситуацію: «По-перше, у нас

немає статистики цих професій. Якщо ще в 90-х роках люди ходили до ворожок, щоб вивести бородавку, то нині все виглядає значно гірше – вони ходять для того, щоб змінити долю, помститися за кривду і т. д. А оскільки духовні речі – прерогатива Церкви, а Церква відокремлена від держави, то у цьому питанні до думки Церкви треба прислухатися обов'язково».

У той же час спірним залишається питання щодо способів повного вирішення проблеми, адже простим вилученням окультних занять із Класифікатора професій ці види діяльності не заборонить.

Після детального обговорення проблеми учасники круглого столу прийняли резолюцію і розпочали збір підписів під Зверненням до Президента, Голови Верховної Ради і Прем'єр-міністра України з вимогою виключити окультні заняття з Класифікатора професій України.

НХС.

35 років на ниві Божій

25 жовтня — особлива дата для членів церкви ХВЄ на вул. Кар'єрній у місті Києві

Того дня невелика споруда дому молитви на вулиці Кар'єрній, 44 збирала понад 500 віруючих. Минуло 35 років з того часу, як на цьому місці відкрились офіційні служіння християн віри євангельської. Небагато залишилось в живих тих, хто був з самого початку. Відійшли у вічність перші пресвітери церкви В. І. Озеруга, М. А. Мельник. Нема й тих, які були в «двадцятці». А саме вони сміливо стукали в двері райвиконкому з проханням дозволити зареєструвати громаду.

Привітали громаду її нинішній (вже третій) пастор Микола Каленик, Георгій Власов (пастор з Переяслава-Хмельницького), Сергій Озеруга (пастор з Боярки), Олександр Озеруга (пастор з Вишгорода), Володимир Озеруга (пастор з Оболони, Київ). Сини покійного пресвітера церкви Володимира Івановича Озеруги заспівали старий псалом «Люблю, Господь, Твій дім». Співом служили зведений чоловічий хор і група церкви «Маханаїм». Гарячі молитви, проповіді, вірші, піднесені руки до неба — у всьому виявлялася особлива вдячність Господу.

Найбільше, напевне, святковий настрої переживали «ветерани» церкви. Вони пройшли тюрми і табори, вони були безкомпромісними і знали, за що платили таку ціну. У період приниження людських цінностей, бездуховності і суворого режиму християни з радістю приймали до себе усіх віруючих. Серед них був і Маковик Іван Михайлович. Коли в 1958 році приїхав Володимир Іванович Озеруга, брати разом невтомно почали працювати на ниві Божій. В один день вони були рукопокладені на пресвітера і диякона відповідно. Збиралися спочатку в Обухові, Василькові, Вільшанці, Глевасі, Западниці, Фастові, Білках. Іноді служіння проходило навіть у лісі. Тоді реєструватися могли тільки євангельські християни-баптисти. Але настав час, коли влада сама покликана «двадцятку» в райвиконком. Там брати сміливо проголошували Слово Боже, там вирішувалась доля церкви.

Зі слезами на очах згадувала про ті часи Надія Федорівна Манюшенко. Вона наважилася на рішучий крок — шукати віруючих в лісі (саме там часто відбувалися служіння). Як написано: «До святих, які на землі, що шляхетні вони, — до них все жадання моє!» (Пс. 16:3). Після роботи молода сестричка бігла лісовою стежиною. Вона нічого не боялася, нею рухало одне велике бажання — побачити братів і сестер. І раптом вона помітила в кущах червоний шарф. Підійшла ближче, чує — моляться. Це наша церква! Радості не було меж! «Якщо є спрага — шукайте святих!» — таке особливе побажання було того дня в сестри.

Це багато чого коштувало — йти за Христом. Треба було зректися себе, взяти свій хрест, душу свою «втратити» заради Євангелія. Практично всі брати і сестри були ув'язнені за віру євангельську. В 1972 році віруючі знову спробували зареєструватися. Деякі сумнівалися, побоюючись, що знову все марно. Але Господь підтримував церкву через Мурзу Мойсея, Фомича Миколу, Озеругу Івана, Наливайка Івана, Кононова Калюту. Настав час — і залізна завіса розірвалася. Ми сьогодні — результат молитов і трудів наших старших вчителів.

Свідченнями і проповідями служили «кар'єрці», які «вилетіли» з рідного гнізда в 1991 році: Віктор Шевчук і Микола Сиродан («Християнська надія», м. Київ), Филип Савочка («Спасіння», м. Вишневе), Валентина Загоруйко («Слово життя», м. Київ), Генрі Мадава («Перемога», м. Київ). Вони бажали церкві не обмежуватися чотирма стінами своєї будівлі, не стояти на одному місці, але бути схожою на воду, яка тече. Справді, є речі, які робить Бог, а є те, що повинні робити ми. В Ісаї написано: «Пошир місце намету свого, а завіси наметні помешкань твоїх повиягай, не затримуй! Свої шнури продовж, а кілочки свої позміцняй! Бо праворуч і ліворуч поширишся ти, а насіння твоє одідичать народи, і заселять міста опустошені» (Іс. 54:2-3).

Відповідальність лежить на нас: ти пошир, ти повиягай, ти позміцняй... Ми багато чого очікуємо від Бога. Але Він дав нам відповідальність, щоб дім Його називався домом молитви. Тому насамперед треба почати молитися за всі народи. Молитися за людей, з якими живемо: у своєму кварталі, масиві, у місті, країні — це наша відповідальність. Нехай молитва церкви не згасає, а звучить на найвищому рівні за будь-яких обставин. Без молитви не спрацюють ніякі проекти, ніякі творчі ідеї. Молитва — це та зброя, яка діє в духовному світі, руйнуючи задуми сил темряви. Свою міць християнин черпає лише в молитві.

Не намарно пройшли свою дорогу наші батьки, не намарно звершені були молитви. Сьогодні з 70 виросло 700 членів громади. Любов і мир в цій церкві примножуються. А попереду, віримо, — ще тисячі хрищень, молитов за зцілення, різних служінь... Тож в добру путь!

Як приймати такі рішення, щоб потім про них не жаліти?

Напевне, у кожної людини були миті, коли після того, як вже щось зроблено чи сказано, несподівано приходить осяяння: «Навіщо я так сказав? Чому я це зробив?».

Іноді ці помилки усвідомлюються через роки, але часом потрібна лише хвилина чи кілька секунд, щоб зрозуміти, що помилився. «Якби в ту мить твердо сказати «ні»; «Не треба було погоджуватись на ту авантюру»; «Потрібно було промовчати чи відповісти інакше»... — такі думки, як надокучливі комарі, атакують людину, особливо, коли наслідки зроблено-го — серйозні.

Як хочеться в цю мить прокрутити плівку назад, переграти дубль, все зробити по-іншому, але це неможливо. Це не фільм, це життя! Доводиться нести на собі тягар колись зробленого вибору, здійснених вчинків, нерозважливо сказаних слів і тому — просити пробачення, каятися, пробувати все виправити.

Людина заднім розумом міцна! Ось якби завчасно знати, як все обернеться. Та ба... Видатні уми людства не знають всього: людина обмежена часом і простором, їй не вистає життя, щоб одержати хоч би соту частку знань, відомих людству, їй невідоме майбутнє; майже заховане й те, що відбувається з іншими в цю мить, мотиви й думки інших людей — також незрозумілі.

Маючи стільки невідомих в нашому рівнянні життя, як же діяти і як говорити, щоб потім про це не жаліти? Секрет один: нам потрібна мудрість!

Для багатьох мудрість — це лише якась мисляча здатність, відсторонена від реального життя. Зразу згадуються мудреці, мислителі, філософи («любителі мудрості») минулого, які залишили нащадкам мудрі висловлювання й афоризми.

Але мудрість потрібна не лише для вчених і філософів. До речі, багато хто з них у своїх вчинках відходив далеко від мудрості Божої: наприклад, відомий філософ Платон відверто писав про свою любов до юнаків; Френсіс Бекон, автор афоризму «Знання — сила», був засуджений на великий штраф за хабарництво; П'єр Абеляр жорстоко поплатився за страстолюбство — його кастрували батьки спокушеної ним дівчини, і т. д. Навіть мудрий Соломон у другій половині свого життя наробив багато дурниць.

Як бачимо, мудрість — не нерозлучна спутниця людей. Людина здатна бути мудрою в одному і робити помилки в іншому, частину життя жити мудро, а частину — нерозсудливо, тверезо мислити і при цьому коїти дурниці. Саме тому мудрість необхідна в кожну мить при прийнятті рішення, коли ми щось робимо чи говоримо. Вона потрібна нам, щоб жити, не жаліючи за минулим.

Писання говорить: «... Бо мудрість увійде до серця твого, і буде приємне знання для твоєї душі! Розважність тоді тебе пильнуватиме, розум тебе стерегтиме» (Прип. 2:10-11).

То що робити, щоб стати мудрішим?

Страх Господній — мудрість починається з нього

«Та ж страх Господній — це мудрість», — сказав якимось Йов (Йов 28:28). Царі Давид і Соломон кілька разів повторюють думку: «Початок премудрості — страх перед Господом» (Пс. 111:10; Прип. 1:7; 9:10). І вони мають рацію!

Не раз, вислуховуючи сповідь людей, що впали в гріх, я задавав їм провокаційне запитання: «Навіщо ви це зробили?». Деякі, бажаючи себе виправдати, ловилися на цей гачок і починали пояснювати свій вчинок подібно до Адама («Жінка, що дав Ти їй, щоб зо мною була, вона подала мені з того дерева, — і я їв»).

Це було помилкою! Гріх не треба пояснювати. Будь-яке беззаконня і навіть помилка — це форма дурості. Якби перелюбник, злодій, пліткар чи будь-який інший грішник (або людина, що просто по-

Секрети мудрості

Дух премудрості — це і є камертон для нашої душі. Без молитви і спілкування з Богом, перебуваючи в тілесному стані чи емоційному запалі, ми, звичайно ж, можемо думати, аналізувати і вирішувати, але ризик помилитися значно вищий.

Здатність слухати

Це визначальна риса мудрих людей. «Хто слова свої стримує, той знає пізнання» (Прип. 17:27), тоді як «Хто відповідає на слово, ще поки почув, — то глупота та сором йому!» (Прип. 18:13). Голос безглузлого, як відомо, пізнається в його багатослів'ї (Екл. 5:2).

Не можна зрозуміти людину не почувши її. Недаремно Ісус багато разів говорив: «Хто має вуха, нехай слухає». Часом, ми чуємо, що нам кажуть, але не уважно, пропускаючи при цьому щось важливе, що могло би бути для нас корисним.

Багато християн знають про мудрість, властиву Едвіну Луїсу Коулу, засновнику чоловічого християнського руху, автору бестселера «Чоловіки: досягаючи максимуму». У проповідях він часто виголошував вислови, які відразу ставали популярними афоризмами. Він був майстром слова. Але його мудрість полягала не тільки в цьому. Я особисто був свідком цікавої ситуації.

Близько десяти років тому доктора Коула запросили на конференцію Коаліції чоловічих служінь США, де збиралися представники більшості найвпливовіших християнських організацій, що служать чоловікам. Перед конференцією організатори цього заходу зібралися для обговорення її роботи.

У кімнаті сиділи близько 15 чоловіків. Ед. Коул практично розпочав такого роду працю в США, усі інші були люди відомі, але все ж молодші за нього і духовно, і за віком. Тому логічно було б припустити, що він, увійшовши, візьме ініціативу у свої руки і пояснить всім, що треба робити і як.

Але він тихо сів у кутку і ніяк не втручався в обговорення. Він просто сидів і слухав, не перериваючи розмову. Через півгодини співбесідники раптом опам'яталися: «До речі, а що скажете, докторе Коуле?». Той зреагував негайно. За кілька хвилин він чітко резюмував, хто що сказав (причому не узагальнено, а конкретно), підтримав чиніть ідею, підвів розмову до логічного завершення. Додати вже було нічого. На тому й зупинилися.

Він здобув повну перемогу тому, що, перш ніж сказати щось, уважно вислухав усе, що говорили інші. Здатність слухати дає перевагу і дозволяє говорити так, щоб наші слова були, як вбиті цвяхи.

Невміння слухати здатне дуже зашкодити нам. Повчальною в цьому зв'язку може послужити історія письменника Джима Бішоп. Він терпіти не міг, коли люди запитували про здоров'я і не слухали, що їм відповідають. Один із приятелів Джона завжди пропускав все повз вуха. Коли одного дня він подзвонив і запитав звично: «Як здоров'ячко, Джиме?», Джим відповів:

— У мене рак легень...

— Ну й чудово! Слухай, Джиме...

Не треба пояснювати, що той базика повністю підірвав ставлення до себе. Як безглуздо!

Вміння слухати — риса, яка може допомогти нам здобути багато відкриттів, добрих ідей, корисної інформації. Тільки слухаючи, ми здатні навчитися зважено приймати рішення, обдумано говорити і розсудливо діяти.

Д. П.

Божа дорога до зцілення

«Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси — від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють? Бажаєте ви — та й не маєте, убиваєте й заздрите — та досягнути не можете, сваритеся та воюєте — та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої. Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба до світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається. Чи ви думаєте, що даремно Писання говорить: «Жадає аж до заздрости дух, що в нас пробуває»? Та ще більшу благодать дає, через що й промовляє: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать». Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу — то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас. Очистьте руки, грішні, та серця освятить, двоедушні! Журіться, сумуйте та плачте! Хай обернеться сміх ваш у плач, а радість у сум! Упокоріться перед Господнім лицем, — і Він вас підійме» (Як. 4:1-10).

Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси — від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють?». Сумно усвідомлювати, що ці слова звернені до нас, віруючих, до християн. З Тілом Христовим не все гаразд. Воно хронічно хворе, вражене запаленням, яке постійно проявляється у вигляді ворожнечі і суперечок.

Триєдиний Бог — Отець, Син і Дух — створив людину за образом і подобою Своїми. Творінню було призначено, зростаючи, уподібнюватися своєму Творцеві. Лукавий, по суті, запропонував людині те саме — уподібнитися Богові, але іншим шляхом. Він нав'язав людині брехню: ти будеш щасливою, коли одержиш те, що захочеш. У світ увійшов гріх — божок, що живе в кожному з нас, який денно інощю творить молитву собі самому: «Хай буде воля моя». Людина замість того, щоб змінюватися самій, захотіла самостійно, «за своїм хотінням», вирішувати, що добре, а що погано; що добро, а що — зло. У підсумку було не просто зруйноване єднання людини з Богом і людини з людиною. Була зруйнована сутність людської особистості.

Уявіть, ваш знайомий полюбив якусь дівчину. «А хто вона?», — запитуєте ви. «170 сантиметрів, 62 кілограми, блондинка, очі голубі», — відповідає закоханий. Навіть якщо ви не засумніваєтеся в щирості почуттів свого співрозмовника, нічого про те, хто ж його кохана, вам ця антропометрія не повідомить. Звідки вона родом, з якої сім'ї, де працює, яке коло її знайомих, врешті-решт, які її стосунки з Богом і в якій громаді вона поклоняється Йому — саме це дозволить вам скласти уявлення про неї як про особистість. Недаремно навіть класики марксизму були змушені визнати, що особистість — це сукупність стосунків.

Гріх руйнує і деформує особистість (стосунки з Богом і людьми), як алкоголізм — печінку. І хоч Христос звільнив нас від рабства гріха, нас продовжує мучити цироз особистості — наші пожадливісті, воюючи в нашому тілі, не дають нам спокою.

Це може призвести до внутрішнього розчарування і зовнішньої нетерпимості. Нетерпимість, як правило, ми виявляємо щодо інших — через зневагу, роздратування, агресивність тощо. Розчаруємося ж ми не тільки в інших («вони ж віруючі, як могли зі мною так вчинити?»),

але й у самому собі («я ж твердо вирішив більше так не робити, чому знову це трапилось?»).

Необхідно розуміти, що самі по собі наші бажання гріхом не є. Бог, що створив нас, вклав у нас здатність до бажань на всіх рівнях нашого буття. На рівні тілесному, матеріальному нам дано бажання володіти, і об'єктом володіння є майно. На рівні душевному — бажання відчувати, і об'єктом його є почуття і переживання. На рівні духовному — бажання звершати, і його об'єктом є влада. Ніщо з перерахованого само по собі не грішне. Навпаки, це втілення в нас замислу нашого Творця. Подивіться, якими були найперші заповіді, дані людині: плодіться, розмножуйтесь, наповнюйте, володійте, пануйте, обробляйте, бережіть.

Гріх спотворив наші бажання. Він породив такі химери, як бажання володіти людиною, здатність панувати не оберегаючи, наповнювати не обробляючи... Він вчить нас не погоджувати свої бажання з волею Творця, а розпоряджатися ними «за своїм хотінням». «Війни та свари — від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють... убиваєте й заздрите... сваритеся та воюєте». Наївно дивуватися, — «я не знав, що беру участь в війні». Війна не припиняється ні на мить. Лукавому до нас байдуже, він воює не проти нас. Його ворожнеча — проти Христа, що оселився в нас. Ми — поле битви, і бої місцевого значення йдуть на всіх фронтах, чи то сім'я, чи робота, гроші, відпочинок...

У цій війні немає нейтралітету. Дружба зі світом — це ворожнеча проти Бога. Ухилившись від боротьби, ми автоматично опиняємось на боці ворога. «Хто не з Мною, той супроти Мене; і хто не збирає з Мною, той розкидає», — говорить Господь (Мт. 12:30). Чи ви думаєте, що даремно говорить Писання: «Жадає аж до заздрости дух, що в нас пробуває»? Нам здається, що ми всього-на-всього лише сваримося між собою. Але, ворогуючи і сперечаючись з ближніми, ми воюємо з Богом. Хто хоче бути другом світові, той стає ворогом Богові. Кожен наш конфлікт, навіть найменший — війна з Богом.

Що ж нам робити? Апостол Яків радить:

Перше — покоріться Богові. В античні часи це слово у грецькій мові вживалося в військовому контексті, коли підрозділ потрапляв у розпорядження командири або коли воїн вливався в колону, що йшла маршем, і підлаштовував свій крок в ногу з іншими. У побутовому значенні це слово означало підключитися до виконання роботи, прийти на допомогу, зробити чужий труд спільним. Все це вказує на те, що ми повинні віддати себе в розпорядження Бога, йти з Ним в ногу, розділити працю Тіла Христового.

Друге — протистаньте дияволу. Писання закликає нас втікати від ідолослужіння, від грошелебства, від юнацьких пожадливістей, але — не від диявола. Від нього не треба втікати — йому треба протистояти, стати проти. Особливо — у сфері бажань.

Сьогодні світ вже не задовольняється старими спокусами, він намагається формувати нові людські бажання, наприклад, — через порнографію або ж рекламу, зовні, начебто, геть невинну. Мета реклами — викликати в нас бажання володіти розрекламованим товаром, який до цього вам був зовсім не потрібний. Протистаньте. Вимкніть телевізор. Закрийте сторінку в Інтернеті. Відмовтесь обговорювати кого-небудь, відсутнього при вашій розмові. «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає пожертви кого. Противтесь йому, тверді в вірі» (1 Пётр. 5:8-9). Якщо ми будемо противитися і матимемо тверду позицію щодо всіх підступів лукавого, то

з часом наші почуття будуть «привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:14).

Треба чітко окреслити межу неприйнятної. Межу, за якою немає місця компромісу. Адже диявол не говорить «не підкоряйтесь», він говорить «не поспішайте». Писання ж стверджує: протистаньте дияволу, і втече він від вас. Тому якщо диявол не втікає від нас, значить, ми не противимося йому. Він поруч не тому що сильніший за Христа, Який живе в нас, а тому, що ми намагаємось «зберігати нейтралітет».

Третє — наблизьтесь до Бога, і Він наблизиться до вас. Бог прагне наблизитися до нас. Отець поспішив назустріч блудному синові, коли той ще був далеко.

Близькість до Бога не обмежується щоденною молитвою і читанням Біблії. Ці фактори необхідні, але самі по собі вони ще не свідчать про близькість до Нього. Адже часто ми просто викладаємо Йому, чого б ми хотіли, дякуємо за одержане з раніше поданого списку, і на цьому наше спілкування закінчується. Спробуйте так наблизуватись до дружини: дякую, мовляв, що нагодований і обіпраний; завтра подай мені зранку сніданок і випрасовану сорочку, а до приходу з роботи — гарячий борщ на столі; хай буде так! Навряд чи це свідчитиме про ваші близькі стосунки.

Тому, хто мені близький, я розповідаю про все, що мене радує і що засмучує. Без страху і сорому я можу говорити про всі свої слабкості, помилки, надії, очікування, найпотаємніші бажання, знаючи, що він ніколи не осудить, а завжди зрозуміє і підтримає, допоможе піднятися, якщо я спіткнуся, і тишитиметься разом зі мною моїми досягненнями — навіть найдрібнішими, — як люблячий батько тишиться досягненнями дитини.

Четверте — наскільки це залежить від вас, виправте свої стосунки з людьми. Очистіть руки, грішники, виправте серця лукаві. Засмучуйтесь, плачте і ридайте; сміх ваш нехай перейде в плач, і радість — в смуток.

Нам пощастило жити в найцікавіший період історії. Ми вже стали громадянами Небесного Єрусалиму, але тимчасово продовжуємо жити на території Вавилону. Писання називає цей час «останнім» і закликає цінувати його, — «дні бо лукаві!» (Еф. 5:16). І по тому, як ми, Тіло Христове, будемо свої стосунки з людьми, світ судити про нашого Господа. Апостол вчить: «Коли можливо, якщо це залежить від вас, — живіть у мирі з всіма людьми!» (Рим. 12:18). Ми повинні не тільки визнавати свої помилки, а й постійно робити кроки назустріч своїм кривдникам. Адже єдиний спосіб дізнатися, наскільки можливо з нашого боку жити в злагоді з ким-небудь, — шукати злагоді і прагнути до неї.

П'яте — впокоріться перед Господом, і Він піднесе вас. Слово, перекладене як «впокоріться» буквально означає «не піднімаючись вище рівня землі»; «не вище нульової позначки». Отож не доводиться сумніватися: порівняно з Богом нашою величиною можна знехтувати.

Та варто нам, визнавши це, поставити Бога на гідне місце у своєму житті. Він піднімає нас до Свого божественного рівня. «Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18).

Лише йдучи цією дорогою, ми дозволяємо Господу вгамувати в нас гордію — «матір всіх гріхів». І здатні ми йти нею лише завдяки Христу, що пройшов нею раніше за нас! «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина. Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос — то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Дорогою цією неможливо пройти інакше, як через хрест Христов. Бажаєте, щоб Бог повищив вас? Не соромтеся понизитися перед Ним і перед людьми. Така Божя дорога до зцілення.

С. Г.

Мораль без ХРИСТА і ХРИСТОС без моралі

Людина нерідко буває незадоволена своїм Творцем. Це, зокрема, стосується і Божих вимог щодо людської поведінки. І це незадоволення зумів хитро посягати в серця наших праотців Адама та Єви змій-спокусник. Уже тоді він змусив перших людей засумніватися в добрих намірах Господа. І вони вирішили дещо «підправити» Божі вимоги щодо своєї поведінки.

Подібно «раціоналізаторство» спостерігалось протягом усієї історії людства. І коли Ісус Христос приніс людям нове вчення, найбільш повно відкривши Божі наміри та Його суть як Бога любові, Він тим самим дав нову мораль, тобто принципи поведінки. Багато богословів вважають Нагірну проповідь саме тим «моральним кодексом» кожної віруючої людини. За цими правилами християни жили та будували стосунки між собою, собою та Богом, собою та навколишнім світом. Цю мораль критикували, відкидали, але й до сьогодні мільйони послідовників Христа вважають її єдиною Божою конституцією.

А втім, є чимало людей, які хотіли б її вдосконалити. Точніше, цього хоче сатана, якому не завжди вдається змусити людей порушувати моральні правила Нового Заповіту. Тому він вдається до хитрощів, пропонуючи людям християнську мораль без Христа. Що це значить?

А це значить: нехай людина вірить у Христа як Сина Божого, у правильність євангельських вимог, виконує їх, живе за ними, тим самим завойовуючи авторитет оточуючих, але їй не обов'язково віддавати серце Христові і визнавати Його особистим Спасителем. Словом, це не перероджена віруюча людина, яка виконує всі євангельські моральні вимоги.

Богові не потрібні такі віруючі. Божий Син прийшов на землю не просто для того, щоб запропонувати нову мораль. Він прийшов, щоб «спасити людей від їхніх гріхів», щоб дати їм нове серце, нові бажання, нові мотиви поведінки. Безперечно, людина, яка живе за євангельською мораллю, гідна поваги, має певні переваги, Бог навіть може її багато в чому благо-

словляти. Дуже добре, що у світських школах України сьогодні пропонується викладання християнської етики. Дітям, які виховуються на жорстокості, на аморальності сучасних відеофільмів, комп'ютерних ігор, так потрібні слова любові та доброти. Але «коли хто не народиться згори, то не може бачити Божого Царства» (Ів. 3:3). Тому християнська мораль без Христа — це та дорога, що веде в глухий кут. Справжній християнин повинен на практиці сповідувати повне Євангеліє — спасительну віру в кров Ісуса Христа і на її основі вести високоморальне християнське життя.

Ще однією небезпекою ХХІ століття у християнстві є проповідь Христа без моралі. Тобто проповідь про те, що для спасіння потрібна лише віра в Ісуса, а оскільки Бог дивиться тільки на серце, то все зовнішнє не має значення. Одягайся як хочеш, поведься як хочеш, слухай, дивися, що хочеш, головне — май Бога в серці та служи йому, вклоняйся Йому «в душі». Це не біблійне вчення. Христос хоче, щоб християни були «світлом», «сіллю» для навколишніх, хоче гармонії між внутрішнім на зовнішнім життям, хоче плодів, які можна бачити наочно. Якщо поведінка, зовнішній вигляд християнина не відповідають моральним вимогам Бога, то є серйозні сумніви стосовно того, а чи він дійсно народжений згори.

Лише гармонія переродженої душі зі зразковою євангельською поведінкою робить християнина євангельським християнином. Христос і мораль, мораль і Христос — це речі які неможливо уявити розрізненими.

Юрій Вавринюк.
Редактор журналу «Благовісник».

Представники місії «Світло для народів» відвідали Україну

Наприкінці жовтня Україну з робочим візитом відвідали директор місії «Світло для народів» (Швеція) Ганс Ліндстрем, головний редактор одноименого журналу місії Еке Лагер та Раулі Лехтонен, виконавчий секретар місії. Метою візиту було знайомство зі служінням Церкви Християн Віри Євангельської України.

Гості провели ряд зустрічей з керівниками місійного, дитячого та молодіжного відділів ЦХВС України і звершили робочу поїзду до АР Крим, де ознайомилися зі служінням місцевих церков християн віри євангельської кримсько-татарському народу.

Обидві сторони відзначили високу результативність візиту. «Я переконаний, що краще раз побачити служіння українських християн, ніж сто разів про нього почути. Радий, що співпраця з цією місією виходить на якісно інший рівень стосунків. Об'єднавши ресурси, ми зможемо більше досягнути, поширюючи Благую Звістку», — зазначив старший єпископ ЦХВС України Михайло Паночко.

Раулі Лехтонен, ознайомившись з діяльністю дитячого та молодіжного відділів Церкви, був вкрай здивований: «Ці брати і сестри — просто герої. Вони мають стільки ревності по Божій справі і вірних людей навколо себе, які готові працювати з ними. Думаю, спільно ми зможемо донести Євангеліє до багатьох народів».

uupc.org.

Призначення жінки бути помічницею. У чому особливість цього призначення, коли ти – помічниця не просто чоловіка, а чоловіка – служителя? Це було одне з запитань, з якими ми звернулися до дружини єпископа, директора Волинської християнської місії «Голос надії» Миколи Синюка Ніни Петрівни Синюк. І ось що почули у відповідь.

— Думаю, не має значення, хто в тебе чоловік – служитель чи рядовий християнин. Ти маєш у всьому бути для нього помічницею.

— Усі християнки знають, що треба бути покірною чоловікові. Але теорія і практика іноді – різні речі. Стаж вашого сімейного життя налічує понад три десятиліття. То Ви вже добре мусите знати, як теорію зробити практикою. Що б Ви порадили, так би мовити, дружинам-початківцям.

— Самій по собі бути покірною іноді дуже важко. Адже побираються, фактично, двоє різних людей. У чоловіка можуть бути одні погляди на ті чи інші обставини, у жінки – зовсім інші. Але жінка кориться Слову Божому, вона не може не коритися чоловікові. Така жінка обов'язково буде покірною.

— Чи тяжко бути покірною Миколі Петровичу Синюку?

— Зовсім ні. Правда, на побутовому рівні у нас іноді були різні погляди на якісь речі, я мала свою думку, але ми завжди знаходили компроміс.

— Тобто Вашим мотивом, як правило, було «корюся, бо хочу», а не «корюся, бо мушу».

— Напевно, так.

— А що робити, коли коритися – це значить, погодитися на рішення, яке – ти точно знаєш – неправильно, помилкове?

— Мені важко відповісти на це питання, тому що в мене особисто ніколи такого не було. Але думаю, що Слово Боже не помиляється ніколи, тому не схибиш, коли будеш коритися йому.

— Ви народили і виховали десятеро дітей. Враховуючи, що чоловіка часто не було вдома – служіння, місіонерські поїздки – як Ви давали собі раду?

— З Божою поміччю, вдавалося. Та й коли в тебе дев'ятеро дівчаток, справлятися не так вже і важко. Діти в нас росли слухняними і завжди у всьому допомагали. Щодо чоловіка – я завжди пильнувала за тим, щоб не бути перешкодою в його праці, благословляла його на служіння. І дітей вчила шанувати тата і його працю.

— А чого ще навчали дітей?

— Звісно, старалася, щоб мої дівчатка як майбутні господині вміли вдома робити все. Ну і своїм ставленням до чоловіка теж готувала їх до майбутнього подружнього життя. До речі, в очак дітей Микола Петрович має великий авторитет.

— Як Ви цього досягли?

— Це не я – це він досяг.

— Думаю, значна заслуга в цьому саме Ваша. Не всі молоді матері і дружини про це дбають. А особливо коли батька, який несе відповідальне служіння, часто не буває вдома. Що б Ви порадили таким жінкам?

— Насамперед, жити так, щоб саме їхнє життя було для дітей взірцем. Коли

... А приємні слова скаже Господь

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

люди живуть по Слову Божому, їм не треба якимось особливо дбати, щоб діти їх поважали і шанували. Це виходить само собою. Коли діти бачать чужине ставлення батька до них і взагалі до людей, вони не можуть його не поважати.

— Як часто Ви чуєте проповіді Миколи Петровича?

— Завжди, як тільки є можливість. На жаль, це трапляється не так часто, як би мені хотілося.

— У вас дружна сім'я?

— Так, дуже дружна.

— Одного разу на спільності студентів Київського біблійного інституту одна з Ваших доньок – Діна, розповідаючи про свою сім'ю, зауважила, що в неї найкращі на світі батьки. Чи є якийсь секрет виховання дітей, які були б переконані, що їхні батьки – найкращі?

— Напевно, ніякого секрету немає, окрім одного – жити згідно з Писанням, керуватися тільки ним у вирішенні всіх життєвих питань, і у вихованні дітей в тому числі. Ми з Миколою Петровичем не ставили перед собою цілі переконати дітей, що ми – найкращі. Ми просто жили так, як нас навчала Біблія. І пильнували, щоб діти через наше життя, нашу поведінку ніколи не мали жодної спокуси, жодного спотикання.

— Яка книга Біблії особливо промовляє до вашої душі?

— Мабуть, Книга псалмів.

— А коли Ви чогось у Біблії не розумієте...

— То зразу йду до чоловіка. І він все пояснить.

— Це, мабуть, один з нечисленних привілеїв дружини служителя – Ви можете звернутися до нього, так би мовити, поза чергою. А чи були в Вас в житті якісь особливо важкі моменти?

— Так, на жаль. Насамперед, проблеми зі здоров'ям дітей. Слава Богу, Він відповів на нашу мольбу. Були й інші моменти – у кого таких не буває... Але ми молилися і довіряли Богові. Тільки молитва давала нам силу витримати все і вистояти.

— Чи побажали б Ви своїм донькам долі дружини служителя?

— Так. Можливо, у фінансовому плані життя буде не надто замощним, але я переконана, що Бог ніколи не покине тих, хто служить Йому. Він завжди вирішить всі питання, і фінансове в тому числі.

— Чи бувало, що до Вас підходив хтось із членів церкви, щоб подякувати за Ваше терпіння, Ваше служіння – адже Ви несете нелегку ношу.

— Ні, за що ж мені дякувати? За чоловіка дякували, і не раз.

— Тоді я дякую Вам і в Вашій особі – всім дружинам служителів, адже успіх служителя великою мірою залежить від його дружини, помічниця, яка завжди його розуміє, у всьому допомагає і підтримує, самовіддано любить і щиро благословляє на його нелегку працю. І навіть якщо з уст людей Вам не часто доводиться чути приємні слова, пам'ятайте, що одного разу Вам скаже їх Господь.

Розмовляла Людмила Бендус.

ПРОПОВІДІ

Коли чистих сторінок в щоденнику стає все менше, а списаних – з помітками, планами, намірами – щодня більше і більше, ми розуміємо: рік закінчується, пора підводити підсумки.

Історія повторюється – і знову були помилки, яких ми так бажали уникнути рік тому. Знову були дні, про які ми говоримо: «... Немає мені задоволення в них» (Екл.12:1).

Сміливо крокуймо в майбутнє

Микола Синюк

Оглядаючись на рік, що минає, ми виявляємо особливі дні, коли милостивий Господь був так близько – і ми ледь не фізично відчували дотик Його благодаті. Але виявляємо й інші дні – вони також особливо закарбовані в пам'яті й у серці. Це дні наших особливих тривог і переживань. Це дні, коли потрібно було приймати рішення, а ми не знали, яке.

Це дні, коли обставини ставали настільки критичними та невідворотними, як в Саула з филистимлянами: ось-ось нападе ворог, а Самуїл не приходить. Потрібно приймати рішення, але яке?

Історія життя царя Давида в її духовному, політичному, соціальному та багатьох інших аспектах дуже часто нагадує нашу власну, принаймні, можна провести багато паралелей.

Отже, Давид – цар над усім Ізраїлем. У минуле відійшли переслідування й голод, побиті об каміння ноги й щоденне очікування смерті, безпідставні звинувачення ворогів і зрада тих, кому довіряв. Ті, хто раніше був супротивником, тепер покірно готові виконувати царську волю.

Давид прекрасно розумів: тепер він справді самодостатній лідер і вождь народу. Але не тільки друзі та Ізраїль знають про це. Про це знають і вороги, тож кожне слово про велич царя – виклик його супротивникам. Царська корона стає особливо важкою й тісною, коли на кордоні – вороги.

«І прийшли филистимляни та розташувалися в долині Рефаїмів. І запитував Давид Бога, кажучи: чи йти мені проти филистимлян?» (1 Хр.14:9-10).

Цікава ситуація – авторитет, влада, незалежність не стали бар'єрами у взаємостосунках з Богом. Навпаки, маючи реальну можливість отримати поради від своїх посадовців, радників, військових, Давид «запитував у Бога». Цар знав, Хто привів його до влади, Хто реально впливає на розвиток подій.

Подумаємо про таке: чи запитував Давид поради в Бога, коли ще був пастухом і бачив, як лев або ведмідь забирає на поталу вівцю з його нечисленного стада? Він діяв, діяв рішуче й безповоротно. «Я гнався за ним і повертав здобич, коли ж хижак не здавався, я знищував його», – ось приблизний розвиток подій за словами самого Давида.

Мое слово особливо звернене до тих, хто з молодих років вийшов на місіонерські поля. Ви пам'ятаєте, як рішуче й безкомпромісно боролися, коли бачили небезпеку для своєї маленької отари. І

не тому, що були особливо сильними, ви просто любили тих, кого подарував вам Господь, кого Він привів через вас у Свою церкву. Бог бачив вашу щирість і давав сили перемагати.

Минув час, є певний досвід духовного воювання, є духовний авторитет і навіть влада від Бога, але... в апогеї своєї духовної та політичної кар'єри Давид запитував у Бога!

Досвід, духовне знання, особливі прояви Божого Духа – усе це кладе на плечі Божої людини тягар великої відповідальності, а тому в час духовної зрілості як ніколи потрібно запитувати в Господа.

Бог відповів Давиду! Після першої перемоги над филистимлянами, маючи деякий досвід ведення військових дій, Давид вдруге смиренно запитує Господа: «Як мені, Господи, бути тепер? Вороги знову розташувалися табором».

На цей раз відповідь була дещо іншою. «Не йди прямо на них, поверни від них та зайді зі сторони бальзамового ліска» (1 Хр. 14:14). Але це ще не все. Це тільки половина справи. Друга половина – почути кроки Господа перед собою! «І коли почуєш шелест ніби кроків на верхов'ятках бальзамових дерев, тоді вийдеш на бій, бо то вийшов Господь перед тебе» (1 Хр.14:15).

Чи важливо Господу, щоб ми задля перемоги йшли лице в лице на нашого духовного супротивника? Або чи допоможе Його сили наш маневр з тилу?

Звісно, що в усіх обставинах життя – Він всемогутній. Що ж тоді? Богу допомагає наш послух Його слову, Його наказу! Тільки в такому разі Він іде попереду нас. Не важливо, йдемо ми за Ним на «зелені пасовища та до вод тихих» (Пс. 23) чи на смертельній двобій з Голіафом – ворогом воїнства Господнього. Суть залишається незмінною – попереду нас іде Господь! Чи не тому програвали ми духовні двобії, що попереду нас ішли наші знання, мудрість людська, авторитет та духовна влада? Чи не тому втрачали, здавалося, очевидну перемогу, що починали йти за авторитетом духовного лідера, залишаючи остеронь Христа?

Хтось справедливо зауважив: «Мудрий вчиться на чужих помилках, не мудрий не вчиться навіть на власних». Нехай наше серце буде чутливим до Божого слова, Його авторитету. Нехай наш духовний слух завжди пильнує, щоб чути перед собою звуки кроків Господніх. Сміливо крокуймо в майбутнє, пам'ятаючи, що буде перемога, буде успіх, будуть вирішені проблеми, коли перед нами ітме Господь.

ЧУДО

Ніч. Не можу спати. Ніючий біль в грудях. Мерзнуть ноги, у голові рояться думки, які чомусь виглядають дуже реальними. Обережно, затаївши подих, прислуховуюсь до нерівних ударів серця і перевертаюся на правий бік. Не допомагає. Сідаю на ліжку, дивлюся на годинник. Перша ночі. Сну все немає, а винен у всьому цей колючий біль в ділянці серця. Опускаюся на перший поверх. У кімнаті кухарів ще горить світло. Напившись крапель і поклавши м'яту пігулку під язик, сиджу, намагаючись виглядати мужнім, і слухаю найрізноманітніші рецепти народної медицини. Подумки підраховую можливі причини ненависного болю і вираховую ймовірні діагнози. Піду вранці в лікарню, вирішую нарешті.

Вранці невиспаний іду в кардіологічний санаторій напроги семінарії. Лікар вислуховує мої скарги і прикладає холодні й вологі липучки до моїх грудей. Дихайте – не дихайте. Кардіограма готова. Мовчки, зосереджено звівши брови, вивчає лінії, що скачуть в невідомість. Я із замиренням серця спостерігаю за маніпуляціями.

— Молодий чоловіче, у вас серце, наче в шестидесятилітнього. Втомлене і зношене.

Відчуваю, як від страху німіють ноги. — Вам терміново треба їхати в клініку Амосова. Я вам нічим не допоможу. Тільки туди.

Оце так, клініка Амосова, вкрай зношене серце, а мені лише 20 з лишком.

— Дуже дякую, — кажу я їй, проганяючи страх, бадьорою ходою покидаю кабінет.

Молода дружина, скоро народиться дитина... Як же вона без тата? А як я без них? Клініка Амосова... Напевне, потрібна операція. Якщо почнуть різати — це кінець. Та ні, є ж люди, які живуть після операції. А може, ще не буде операції? Дурень, без-

дара — дорікаю собі за два дорослі роки бездумної свободи. Ненавиджу себе за кожну випиту склянку горілки, за кожну викурену сигарету, за безсонні ночі дешевих хлопчачих гульбищ. Тепер ось доведеться платити. Клініка Амосова... Очевидно, там все дорого. Де брати гроші?

З кожною новою думкою почуваюся все слабшим і безпораднішим. І з кожним кроком колючий біль в серці стає все нещаднішим. Що робити? Хочу кричати. Але кричати не можна. Треба берегти сили. Не можна переживати і нервувати. Але хіба розумові накажеш? Дратуючись, я відчуваю нарастаючий приступ неспокою.

Гаразд. Помирати — то помирати. Тільки помирати буду вдома. Побачу рідних і близьких — і можна. На очі мимоволі напливають слюзи.

Стараючись не робити різких рухів, я поволю, у супроводі друга-семінариста з сусідньої кімнати, йду на вокзал. Сумку несе мій співчутливий товариш. Увесь день і всю ніч лежу на твердій незруч-

ній полиці, втупившись в порожнечу. Рідний вокзал, автобус, моя сім'я. Ще ніколи вони не були для мене такими близькими. Хочеться обняти їх і відкрити свою беззахисну налякану душу, показати своє зношене серце. І сказати, як сильно я їх люблю. Але це неможливо.

Опанувавши себе, прошу служителя своєї церкви про молитву з оливопомазанням.

— Добре, — відповідає він. — А ти не бійся, тільки віруй, Господь Всемогутній.

— Так-так, я вірю, Господь — Цілитель наш, — з трепетом хапаюся за соломинку своєї останньої надії.

... Дві жінки бальзаківського віку, найкращі кардіологи нашої міської лікарні, з цікавістю дивляться на мене і демонстративно повторюють мої слова, перемішуючи зі своїми коментарями.

— Зношене серце... Та коли ти встиг його зносити?

І справді, коли я встиг, адже мені ще й 25 немає?

— Як у шестидесятирічного чоловіка,

клініка Амосова... Що за нісенітниця, хто вам таке сказав? — запитує друга і, не чекаючи відповіді, продовжує. — Нормальне серце, ніякої патології, кардіограма теж у нормі. Що це ти собі придумав?

— Та нічого я не придумував, — поселівшись, відповідаю, і протягну попереду кардіограму зі словами: — Ось подивіться.

Вони уважно взялися розбирати незрозумілі мені каракулі, і на їх розумних обличчях вималовалося несподіване здивування.

— Нічого не розуміємо. Це твоя кардіограма?

— Моя.

— Ось та, що ми тільки що зробили. На ній нічого немає. А ця? — мені протягують обидві смуги, на яких навкі запечатані удари мого хворого і здорового серця.

— Я, здається, розумію, — тримаючи в руках дві смужки паперу з різними кардіограмами одного і того ж серця, відповідаю я. — Як швидко і просто може відповісти на молитву Бог. Він звершив ще одне чудо.

Є. П.

Ця подія сталася в 1913 році з одним молодим чоловіком, який подорожував провінцією Прованс на півдні Франції. На той час провінція виглядала безлюдною спустошеною сільською місцевістю. Через неконтрольоване та інтенсивне вирубування лісів там майже не залишилося дерев.

Для успішного розвитку сільського господарства потрібні дерева, котрі слугують своєрідним захистом, покровом для землі. Цей покров і допомагає зберегти вологу в ґрунті. Дерев також перешкоджають ерозії ґрунту. Якщо немає дерев, дощі змивають верхній родючий шар землі і вся місцевість може перетворитися на пустелю.

ЗМІНИ СВІТ

Ця провінція південної Франції була майже повністю позбавлена рослинності. На всій її території земля стала неродючою і сухою, більша частина її була непридатна для землеробства. Навіть звірина зникла, тому що тваринам також потрібне якесь укриття, безпечне середовище для існування – їм потрібні кущі і трава. Але без дерев немає ні кущів, ні трави. Тварини повинні чимось харчуватись, та без дерев все зникає. Дуже важко було знайти воду в цій місцевості.

Отак молодий чоловік подорожував цією пустельною, безплідною місцевістю, де залишилося небагато тих, хто обробляв землю. Занедбані села перебували в напівзруйнованому стані, бо більшість населення покинула цю місцевість.

Мандрівник зупинився на ночівлю в бідній хатині пастуха. Це був сивий чоловік, але ще досить міцний та сильний. Він проживав у своєму скромно облаштованому помешканні, де, проте, було охайно та чисто. Господар виявився досить гостинною людиною, і наш юнак зупинився там на декілька днів.

З цікавістю спостерігав він за тим, як пастух проводив вечірній час, сортуючи жолуді, каштани, лісові горіхи та інше. Він дуже ретельно, зі знанням справи, перебирав плоди. Пошкоджені викидав. А здорове насіння зсилав до сумки. Наступного дня, виводячи своїх овець на пасовище, він по дорозі сажав своє насіння. І поки вівці спокійно робили свою справу, вівчар робив свою. Зазвичай він спочатку втикав палицю в землю, роблячи таким чином ямку глибиною декілька сантиметрів. Потім вкидав насінину до ями, засипав землею, притоптуючи ногою. І так весь день. З ранку до вечора він обходив спустошену землю, де майже не залишилося дерев, проходив із своїми

вівцями кілька кілометрів за день, освоюючи нові і нові ділянки території Провансу.

Спостерігаючи за роботою вівчара, молодий мандрівник губився в здогадах. Нарешті він не витримав і запитав: «Що це ви робите?». Той відповів: «Що я роблю? Сажу дерева». Гість здивувався: «Але навіщо? Адже мине багато років, перш ніж ці дерева виростуть і зможуть принести вам бодай яку-небудь користь! Ви, можливо, не доживете навіть до того дня, коли вони почнуть рости!». – «Так, але настане день, коли ці дерева принесуть комусь користь і допоможуть відродити цю спустошену землю. Я, можливо, не побачу цього, але мої діти побачать».

Юнак був вражений далекоглядністю та добротою цієї людини. Тим, що цей сивий чоловік бажав підготувати землю для майбутніх поколінь, навіть якщо йому самому не доведеться побачити ані результатів, ані плодів своєї праці. Він сів насіння, щоб в майбутньому з них вирости дерева і зберегли землю для наступних поколінь.

... Через 20 років, коли наш юний мандрівник став 40-річним чоловіком, він знову відвідав цю місцевість. І був вражений тим, що побачив. Велетенська долина була повністю вкрита чудовим лісом. Там росли різноманітні дерева. Безумовно, це був молодняк – дерева лише біля семи метрів заввишки. Але це були дерева!

Життя в долині вирувало. Трава стала набагато соковитішою, виростили кущі, повернулася звірина. Селяни знову обробляли землю, вирощували багаті врожаї, ґрунт знову став вологим. Здавалося, уся ця місцевість раптом повернулася до життя. Її було не зрівняти з тією безплідною, закинутою пустелею, якою вона була 20 років тому.

Нашому мандрівникові кортіло дізнатися, що сталося зі старим пастухом, і, на свій великий подив, він виявив, що той чоловік ще живий! 20-річним юнакам здається, що 50 років – це старість і час помирати. Але 75-річний пастух все ще був живий, він і далі залишався міцним та бадьорим. Як і раніше, він проживав у своїй маленькій хатині, кожен вечір сортуючи насіння. Згодом мандрівник дізнався про те, що недавно цю місцевість відвідала делегація від французького парламенту. Ці люди приїхали з Парижа саме для того, щоб подивитися на новий ліс, який виріс на колись спустошеній землі. Спочатку вони вирішили, що сталося якесь диво, що ліс якимось чином з'явився сам по собі. Але згодом з'ясувалося, що все це було посаджене кільканадцять років тому руками одного пастуха. Того, який кожен день, доглядаючи за вівцями, наполегливо та терпляче насаджував жолуді, каштани, лісові горіхи... Як наслідок, уся долина, вся місцевість покритася чудовими молодими паростками та рослинністю!

Величезне враження на уряд справив той факт, що це зробила лише одна людина. Висловлюючи свою вдячність, парламентарі проголосували за те, щоб старому вівчареві виділили особливу пенсію!

Поява чудових молодих дерев привела до відродження живої природи – на цю землю повернулися птахи та звірина, появилася рослинність. Всюди можна було побачити чудову соковиту траву. Відродилося і сільське господарство. То тут то там можна було побачити невеликі процвітаючі ферми, і виглядало на те, що села знову повернулися до життя! Місцеві жителі підремонтували свої маленькі хатинки, ніби в них з'явилася нова надія на майбутнє. Це різко контрастувало з тим, що мандрівник бачив 20 років тому.

Але тепер все це процвітало завдяки далекоглядності лише однієї людини, завдяки наполегливості лише однієї людини, завдяки терпінню і жертві лише однієї людини. Завдяки тому, що одна людина вірно робила те, що може зробити тільки одна людина, робила кожен день упродовж багатьох років. Одна людина повернула до життя та прикрасила цілу місцевість, відродивши її економіку, сільське господарство, воду, ґрунт і навіть населення, яке зросло, бо люди повернулися до своїх домів.

Якщо ти інколи розчарований цим світом і тим, що він так влаштований, ти не маєш права здаватися! Нам здається, що лише великі імперії здатні змінити хід історії та обличчя планети. Іноді ми занепадаємо духом і говоримо собі: «Хто я такий, врешті-решт? Що я можу вдіяти? Усе виглядає таким безнадійним та неможливим!».

І нам хочеться все покинути та махнути на весь цей світ рукою. Нехай він котиться до пекла, на що, врешті-решт, і заслуговує! Але цей смиренний вівчар показав, що за певний період часу одна людина може змінити світ!

Можливо, ти не змieniш весь світ, але ти можеш змінити ту частину світу, яка оточує тебе. Старий пастух зміг це зробити. Цей чоловік змінив самотужки цілий регіон Південної Франції і знову відродив його до життя своєю вірною, наполегливою, жертвовною, тяжкою роботою, яку він виконував кожен день, рік за роком!

Старий вівчар помер у 1947 році. На цей момент йому було 89 років. Він зміг змінити світ навколо себе. Ви теж можете. Треба тільки почати робити це. Треба почати сіяти насіння Слова Божого в серця людей, які живуть навколо вас. В ім'я Христа Ісуса почніть. І нехай вам допоможе Бог.

Спасає не релігія, а жива віра...

СВІДЧЕННЯ

Традиціоналізм та обрядовість – це ознака релігії, а глибокі особисті стосунки з Господом є ознакою живої віри. Спількуванню передують знайомство. Про свої проблеми, переживання та потреби ми розповідаємо лише найближчим людям в надії отримати допомогу чи заручитися їхньою підтримкою. У стосунках людини та Бога простежується та ж життєва аксіома: перш ніж стати християнином, треба зустрітись з Господом, повірити Йому, Його словам і народитися згори, від Нього, полюбивши всім серцем та душею Свого Спасителя. У розмові із Никодимом Ісус казав: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3). Традиційні християни втрачають зв'язок з Господом, не підтримують з ним постійних тісних стосунків, не цікавляться Його думками і, як наслідок, нечують Божого голосу. Під прикриттям традиційних обрядів та звичаїв вони ховають свою байдужість, розцінюючи сповідання релігійних принципів та церковних уставів як достатню міру служіння Господу. У кожного християнина, незалежно від його конфесійної належності, є загроза стати традиційним, а традиція – це механічна дія, позбавлена почуттів та переживань. Традиція не виходить із глибини серця, а отже, є перешкодою для розвитку живої віри. Господь заповідає: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23). Традиційне читання Божого Слова, традиційне ходіння на зібрання, завчена молитва – це не живі стосунки з Богом, а лише імітація побожності. «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога» (Мт. 5:8).

Будучи 14-річним хлопчиком, Василь щирим серцем хотів послужити Господу, тому й вирішив працювати прислужником у православній церкві. Він очолював службу за свічками, наповнював кадило та робив усі справи, які йому доручали церковні старости. Хлопець настільки загорівся, що деякий час навіть подумував про посвячення на священика, однак згодом усі наміри розтанули в буденщині молодечого життя. «Це все мені набридло, перестало цікавити, – розповідає Василь. – Інколи хотілося просто переглянути телепередачі та відпочити. Ентузіазм згасав з кожним днем,

однак я продовжував прислужувати, оскільки відчував на собі відповідальність та вважав це своїм обов'язком. Згодом таки вирішив зізнатися, що вже не маю бажання прислужувати. Усі почали запитувати про причину моєї відмови. Один із церковних старост вказав, що це робиться не для людей, а для Бога. Це на деякий час відродило мій вщухлий ентузіазм, однак ненадовго».

Василь став все рідше і рідше ходити до церкви. Він наче й служив, та Бога не відчував. Але Господь бачив його серце. Бог цінує щирість і відкритість, чистоту помыслив і мотивів, тому готовий допомогти

кожному, хто не боїться бути відвертим і чесним у стосунках з Ним. Навіть якщо ми не усвідомлюємо Божих істин до кінця, не розуміємо мети покаяння та сутності служіння, але робимо до Бога крок, щоб пізнавати Його волю, Він робить назустріч десять кроків. І все для того, щоб вказати шлях до благословенного життя в Ісусі Христі.

До села Рудки Демидівського району, в якому проживав хлопець, приїхала група місіонерів від місії «Добрий Самарянин» з міста Рівного. Вони поселилися неподалік Василевого будинку. Неодноразово запрошували на служіння, однак хлопець

не реагував. Першою на християнські зібрання почала ходити його рідна сестра. Василь зупиняв її, мовляв, що там знайшла, краще до церкви ходи, але вона твердо була переконана у правильності свого вибору.

А згодом сталося лихо – Василь захворів. На тілі появилися чиряки, які завдавали гострого болю. До чого тільки не вдавався нещасний Василь, аби звільнитися від болю: і до ворожок їздив, і нетрадиційні методи медицини використовував, але змін не було. Якось хлопця зустрів на вулиці місіонер – брат Степан. І, завішав розмову про здоров'я, запропо-

разом помолилися за його оздоровлення. І Василь відчув якусь незвичайну легкість, у серце прийшов мир.

Наступного дня – 19 серпня, у день святкування Преображення Господнього, Василь вперше пішов на зібрання. Повернувшись додому, почав відвідувати зібрання. Але зранку ходив до православної церкви, а увечері – на зібрання. Так тривало доти, поки церковний староста не поцікавився, мовляв, чи у віруючі він не пішов. Василь спочатку заперечував, але згодом вирішив, що ходитиме лише на зібрання. Суть покаяння він ще не усвідомлював, однак намагався пізнавати Господа через Святе Письмо. На з'їзному зібранні у Збужі Василь почув заклик Господній, відчув той тихий ніжний голос, який кличе його до життя. Ісус огорнув його своєю гарячою любов'ю, і хлопець покавсяся.

Найбільшим противником Василевого вибору був його рідний брат Сашко. Не вірячи в існування Бога, він переконував щойно наверненого юнака, що Євангеліє призначене для неосвічених і далеких від життя людей. А коли Василь запитав брата, для чого той ходить до церкви, Сашко без вагань відповів, що ходить лиш про людське око, щоб люди не судили, за звичаєм, щоб не відрізнятися від інших. І Святий Дух почав працювати у серці хлопця. Через місяць Сашко покавсяся, а через рік – їхня мама, потім сестра.

Сьогодні Василь щасливий, що пізнав Ісуса Христа, прийняв Його любов і дар спасіння. Тепер спогад про випадок із сімейною фотографією, яку планував взяти на зібрання, є приводом посміятися із власних помислів та уявлень про Господа, Якого ще тоді не знав. Адже Господу ніякі фотографії не потрібні. Він і без того знає думки кожної людини. Він любить кожного і бажає, щоб увесь світ навернувся до Нього і прислухався Його слів.

Ірина Наумець, журналістка ХТРК місії «Добрий самарянин».

м. Рівне

На фото: Василь (справа) та його рідний брат Сашко – тепер обидва служать Господу!

Мобільна антропологія

Мабуть, ніщо за останній час не змінило наше життя так, як мобільний телефон. Ми вже не владні навіть над власним часом!

Уявіть: ви довго збиралися відвідати давнього друга, але ніяк не могли вирватися з водовороту буденності. І ось коли ви, залишивши всі справи, нарешті пересікли півміста і наперед втішаєтесь довгоочікуваною розмовою, хтось натискає кілька кнопок свого мобільника і моментально набуває пріоритетне право на розмову з вашим співрозмовником, і ви не можете нічого з цим вдіяти.

Коли на початку 90-х я їздив в арктичні експедиції, листування було єдиним способом підтримання зв'язку з сім'єю. Листи доправлялись на острів кораблем, що приходив двічі на місяць. Наскільки ж дорогоцінним було кожне послання! Тоді «марш пінгвінів» можна було спостерігати не тільки в Антарктиді. Ледве зачувши довгоочікуваний гудок корабля, що входить у фіорд, полярники — ще годину тому міцні чоловіки, «полярні вовки» — вивалювались на вулицю, мовби гнані стадним інстинктом, збивались в ватагу «пінгвінів» і єдиною масою плавно рухались вздовж берега в напрямку порту, зачаровано дивлячись на судно, що поволі наближалось.

Десь там, у темних нетрях його промерзлого трюму, лежала наша найбільша на ту мить дорогоцінність — кілька списаних сторінок із зошита в клітинку, складених в конверт. Затамувавши подих, ми спостерігали за швартуванням, оглядом судна береговими службами і початком розвантаження, поки над фальшбортом не спливав заповітний голубий контейнер з білим написом «Пошта». Кранівник обережно опускав його на вантажівку, і вся ватага, розвернувшись, шкандибала вслід за машиною, щоб перед відділенням зв'язку продовжити очікувати, поки пошта не буде розсортована.

Якщо з якихось причин ваш лист не встиг потрапити на цей борт, очікування продовжувалося ще на два тижні, після чого винагороджувалося подвійно — ми отримували зразу два листи: старий і новий. У цих листах не було якоїсь термінової інформації, здатної застаріти. Для позаштатних випадків у нас були і телефон, і телеграф, і радіозв'язок. Але листи давали щось більше — відчуття домашнього тепла, відчуття сім'ї, єднання з тими, хто тебе любить і тебе потребує.

Сьогодні, якщо я був би на другому кінці континенту чи за океаном, то перебував би увесь час «на зв'язку», на інформаційній прив'язі. Завдяки SMS-кам я постійно інформований про всіх моїх близьких, а вони — про мене. Але, як сказав поет, «щось головне пропало». Термінове володіє цією дивною якістю — витісняти важливе.

Може, не лише ксенофобія і страх залишитися без заробітку штовхали кремлівських переписувачів XVI віку, які «заради заздрості багато ересі чинили» проти прибулого бакалавра Краківського університету Івана Федоровича? Треба ж що замислив: на Никольській, прямо в центрі Москви, демонською машиною Слово Боже друкувати! Як може тупий відтиск друкарського пресу замінити живі літери, любовно виведені вмілою рукою майстра?

А може, я просто старію? Новий вік приносить нові формати комунікації, нарікати чи противитися марно. Врешті-решт, мобільний телефон — це зручно. І як все в цьому світі, сам по собі він не є ні благословенням, ні прокляттям, але стає як прокляттям, так і благословенням залежно від того, як я ним користуюся. І може він не лише відволікати від чогось важливого, а й нагадувати про головне. Наприклад — про основи біблійної антропології, вчення про людину.

Мобільник — чудовий приклад втіленого задуму, речі, що має своє призначення. Він — витвір свого творця, і творець добре знав, для чого призначений цей пристрій. Але навіть дитина знає — щоб телефон міг зв'язатися з мобільним оператором, вам треба перебувати у відповідній зоні покриття чи хоча б роумінгу. Крім того, у вашому телефоні повинна бути SIM-карта саме цього оператора. Якщо ж умови не дотримані, телефон не виконує того, для чого був створений, не відповідає своєму призначенню, і його існування стає безглуздом, яким би гарним і модернізованим він при цьому не був.

Кожен з нас є в якомусь сенсі таким телефоном. Ми були створені, щоб перебувати в контакт з найбільшим Оператором у світі — нашим Творцем. Йому не потрібний ніякий роумінг — Його покриття безмежне. Проблема в тому, що від народження ми позбавлені божественної SIM-карти. Свого часу людство, послухавшись лукавого, вибрало життя без зв'язку з Творцем і, не бажаючи залежати від Нього, позбулося картки присутності в нас Божої любові. У результаті ми перетворилися на купу матерії — як і раніше, чудово і дивно організованої, але абсолютно безглузді. І нічим — ні працею, ні маєтком, ні своїм безглуздом земним життям ми не в змозі заплатити за втрачене божественне начало — «Коли б хто давав за кохання маєток увесь свого дому, то ним погордили б зовсім!» (Пісн. 8:7).

Добра новина в тому і полягає, що Христос Сам віддав нам Свою непошкоджену SIM-карту, щоб ми не залишилися втраченими. З любові до нас Він зважився на втрату власного зв'язку з Небесним Отцем. Тому-то й звучали слова: «Боже мій, Боже мій, — нащо мене Ти покинув? Далекі слова мого зойку від спасіння мого!» (Пс. 22:2). А Отець, любивши Сина, відновив Його карту, воскресив

Його з мертвих. В оригіналі грецьке слово anastasis, що традиційно перекладається як «воскресіння», власне, і означає «відновлення». І тепер кожен, хто приймає дарунок Ісуса Христа, одержує сертифікований Оператором дублікат Його картки, Його запоруку, печатку Духа Святого, відновлює втрачену можливість єднання зі своїм Творцем.

Однак наявність картки — умова необхідна, але недостатня. На екрані вашого мобільника є індикатор якості зв'язку — частотил збільшених рисочок. Він не завжди однаковий навіть у зоні покриття — часткові перешкоди погіршують зв'язок аж до повного його втрачання. Свавілья, гордість, суєта, нарікання, зневажливість, пихатість, страх, невірство — коли ці шуми заглушують сигнал Божої любові, кількість рисок-індикаторів нашого зв'язку з Творцем стає все меншою й меншою.

Так само невідповідне оточення піддає якість зв'язку небезпеці. Тому-то «блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків» (Пс. 1:1); «...товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Кор. 15:33). І якщо нам доводиться бувати в подібних місцях, наше завдання — докласти всіх зусиль, щоб зберегти такий необхідний зв'язок з Оператором, навчаючи самих себе псалмами і піснями духовними, співаючи і прославляючи в серцях Господа, «дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячись один одному у Христовім страху» (Еф. 5:19-21).

Але й цього недостатньо — необхідно, щоб батарея телефону завжди була заряджена. Таким зарядним пристроєм є церква — зібрання вірних, де перебуває Святий Дух, від якого черпає сили «батарея» нашого духа. Ми заряджаємо свої «духовні батареї», перебуваючи, за прикладом ранньої Церкви, у вченні апостолів, у спілкуванні і переломленні хліба і в молитвах (Дії 2:42). Писання вчить: «І уважаймо один за одним для заохоти до любові й добрих учинків. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:24-25).

Напевне, багатьом іншим корисним богословським істинам міг би ще навчити нас мобільний телефон, але вибачте — мені хтось телефонує. Термінове знову бере гору над важливим.

Сергій Головін.
Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Один палець

— Ось такі діла! — Я здивовано дивлюся на мізинець правої руки і не можу повірити, що таке можливе.

З-під нігті бризкає сік рожевого кольору. Палець приплюснутий, бо щойно я через необережність розташував його між двома трубами драбини, які його немилосердно стиснули, мов кліщами. А найцікавіше — мені зовсім не боляче. Секунд десять з неприхованою цікавістю розглядаю орган, що постраждав. Чому мені не боляче? — подумки запитую сам себе.

Але вже через п'ять секунд розумію, що питання втратило свою актуальність. Біль величезною хвилею, змітаючи все на своєму шляху, мов цунамі, проноситься від пальців по долоні до плеча і пронизує, наче тонка шлага, моє серце. Він такий нестерпний, що я навіть не можу відкрити рота, щоб закричати. Ви не повірите: так боляче, що ти не можеш навіть плакати. Холодний піт, мов ранкова роса, вкриває все моє тіло. Я розумію, що зараз краще прилягти, і ватними ногами прямою до спальні. По дорозі заглядаю в дзеркало. Напевне, так виглядають трупи. Бліде, цілком безкровне лице мертвого, до того ж із заокругленими від страху очима. Ніяк не можу позбутися різних думок, що лізуть в голову. Гангрена. Ампутація. Добре, якщо обійдеться пальцем, а якщо зараза піде в руку. Тоді долона. Як я працюватиму? Хто друкуватиме за мене на клавіатурі? Це марення! Заспокойся — наказую сам собі і лягаю на ліжко.

Біль нестерпний. Як воїни епохи Середньовіччя могли терпіти? Ви тільки уявіть: мечі, вістря стріл, колоті, рвані рани. Розтрощені кістки. Відсічені кінцівки.

Т-у-у-к, т-у-у-к, — гучно і протяжно стукотить моє серце, шоковане раптовим болем.

Приходить дружина. Побачивши мій палець, починає плакати. Потім вмовляє мене якнайшвидше їхати до лікарні.

У лікарні мій знайомий лікар, підбадьорючи мене своїми жартами, веде до травмпункту. Лікар на прийомі спокійно виписує направлення — на рентген.

Ідемо вузьким, холодним коридором лікарні.

— Ні, не сюди, — це операційна, — спрямовує мене лікар.

Операція! — шумить в моїй голові.

— Ні, ні, наліво, там реанімація! — знову поправляє він наш маршрут.

Реанімація — дзвенить в моєму загальмованому стражданні мозку. Мій знайомий лікар усміхається. Різкими жартами на медичні теми він намагається підтримати мій збентежений дух.

Трісь, трісь — клацає рентгенапарат.

— Переломів нема! — заявляє травматолог і цим виливає бальзам на мою розтривожену душу.

— Але почистити треба! — робить висновок молодий хірург з розумним обличчям.

Операційна. Кілька знеболювальних уколів. Залізними кліщами мені виривають посинілий ніготь. Біла пов'язка, по якій на очах повзуть червоні плями. Мій друг везе мене додому. Палець забинтований. Права рука непрацездатна. Незручно. Незвично. Але я ще легко відбувся. Адже могло бути й гірше.

Можливо, про такі дрібниці, як поранення пальця, можна промовчати, обмежитися усною розповіддю в колі друзів. Але я з цим не згоден. З усієї цієї історії особисто для себе, а можливо, й для вас, я взяв вкрай важливий урок. Точніше, ілюстрацію до уроку, записаного на сторінках Біблії. І тепер я не з розповідей інших знаю значення слів апостола: «І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються. І ви — тіло Христове, а зосібна — ви члени!» (1 Кор. 12:26-27).

Немає в церкві незначних. Немає тих, на кого можна наплювати. Немає таких, чий стогін можна залишити без уваги.

У мене постраждав лише один палець, а скільки я натерпівся. Так і в церкві. Якщо один із братів страждає, не може бути всім добре і чудово, і тобі, отже, також не може. Зате якщо хоч один із ближніх твоїх досяг успіху, все тіло радіє, отже, і тобі на душі повинно стати веселіше і тепліше.

Є. П.

І З АРХІВІВ КДБ

Тактику ворога варто знати...

«Капітан Климов говорив про головні цілі, які були перед ними поставлені: «Головним для нас було зробити з вас рядяньських віруючих. В 50-60-ті роки ми вам не давали вчитися. Ми давали такі характеристики, що з ними тільки в зону могли прийняти. Потім ми поміняли тактику, і в 70-ті роки у вас почали проповідувати про те, що вчитися — гріх. Це ж наша робота! І відтоді ваші пастори, ваші ідеологи не давали вчитися, а ми тут були наче ні при чому. Ми вам говорили: вчення — світло, а у вас проповідувалось, що знання робить вас гордими, а любов повчає. І що в підсумку? У вас немає ні любові, ні знання... Ось такі ви нам і потрібні!».

Коментар зайвий. Прочитусмо підтвердження зі Слова: «Бо мудрість увійде до серця твого, і буде приємне знання для твоєї душі! Розважність тоді тебе пильнуватиме, розум тебе стерегтиме, щоб тебе врятувати від злої дороги, від людини, що каже лукаве» (Прип. 2:10-12)».

Стабільний успіх

«Поки прийду я, пильнуй читання, нагадування та науки! Не занедбуй благодатного дара в собі, що був даний тобі за пророцтвом із покладанням рук пресвітерів. Про це піклуйся, у чім пробувай, щоб успіх твій був явний для всіх! Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:13-16).

Кожен знає, що вірний кращий за талановитого. Однак для служителя, окрім вірності, потрібна ще одна необхідна риса — прогрес.

Апостол Павло, звертаючись до Тимофія, нагадує йому про дар, що був даний йому надприродним чином — через покладання рук. Але зверніть увагу — це нагадування з обох боків обрамлене схожими умовляннями. Павло переконує Тимофія, що для того, щоб зберегти авторитет служителя і спасти людей, не досить просто мати помазання і бути рукопокладеним. Навіть надприродний дар не звільняє Тимофія від безперервного вдосконалення, від заглиблення в себе і в Писання, щоб у нікого не виникло сумнівів в його успіху в ділі проповідання Євангелія.

Є немало вірних проповідників, які рік у рік проповідують на одні і ті ж теми. Їх мова не розвивається, вчення не поглиблюється. Така «стабільність», з одного боку, може бути вигідною для пасторів, адже таких людей не треба постійно контролювати, перевіряти (а раптом щось не те скажуть), тому що вони «вчора, сьогодні і навіки ті самі». Їх проповіді годяться для новонавернених, але на духовно зрілих християн вони навіюють дух нудьги, оскільки не здатні нагадувати їх дух твердо їжею.

З другого боку, кожен християнин, який вважає себе духовно зрілим, повинен сам покласти на себе обов'язок у досягненні успіхів при дослідженні Писання, інакше він просто не буде здатним приймати тверду їжу і потрапить під осуд автора Послання до євреїв: «Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його, бо нездібні ви стали, щоб слухати. Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові правди — бо він немовля. А страва тверда — для дослужених, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло» (Євр. 5:11-14).

ПУСТИНЯ В НАШОМУ ЖИТТІ

Проповідуючи Ісуса Христа, ми дуже часто говоримо людям: «Прийдіть до Ісуса Христа; якщо у вас є хвороби, Ісус — Той, Хто зілляє; якщо у вас є якісь сімейні проблеми, Він — Той, Хто вирішує ці проблеми; якщо у вас якісь інші потреби, Він задовольнить їх». І це справді так: Господь всесильний, в Його ранах наше зіцелення від всяких недуг. Багато з тих, хто увірвав в Господа, пережили божественне зіцелення і можуть засвідчити про це. До багатьох сімей прийшов мир від Бога, у багатьох вирішилися всі життєві питання.

Після хрищення Ісуса Дух повів Його у пустиню. А що таке пустиня? Я знаю про неї тільки з книг і розповідей очевидців, і, судячи з цього, пустиня — дуже важке місце для виживання. Удень температура повітря може сягати 50-60 градусів спекоти, а вночі різке похолодання. Яків, описуючи, як він пас овець свого тестя, відробляючи за дружину Рахіль, говорить: «... Вдень з'їдала мене спекота, а вночі паморозь».

Для людей, в яких не дуже міцне здоров'я, пустиня може стати місцем, де вони просто помруть, серце може не витримати такого перепаду температури.

Пустиня — це місце, де нема їжі і важко знайти воду. У пустині дуже легко втратити орієнтацію: там, де лише пісок і вітер пересуває великі піщані дюни, а сонце стоїть в зеніті, легко заблукати.

Мій друг якось розповів про випадок зі свого життя. Він виїхав у пустиню на автокрані для виконання завдання. Залишив машину, відійшов від неї метрів зо 300 і — заблудився. Проїшов в один бік метрів 150-200, нема машини, швиденько повернувся по своїх слідах, поки вітер не замів їх; пішов іншому напрямку — знову нічого нема. Сонце стояло в зеніті, він не міг зорієнтуватися, куди йти, і відчув подих смерті. Тоді він схилився на коліна серед тих пісків і почав молитися, хоча й був тоді невірним: «Господи, спаси мене». Слізно молився і просив: «Господи! Виведи мене звідси, не дай мені тут померти». Від сонця вже паморочилося в голові, і він думав, що отримає тепловий удар.

Після молитви мій товариш встав і пішов — мало не з заплющеними очима. І метрів за 200 побачив із-за бархану стрілу свого крану: там була вода, там була карта, там було спасіння.

Дуже часто, коли до віруючих людей приходять випробування — своєрідна пустиня, можна почути пояснення, що це за грихи Бог допустив страждання, хвороби і випробування. Так, буває, що за грихи, але таке з віруючими людьми трапляється дуже рідко. Не за грихи Ісус був проваджений в пустиню — то був промисел Божий.

Ісуса, сповненого Святим Духом, цей же Дух повів в пустиню. Інколи Богові завгодно, і це у Його владі, і нас вести в пустиню, де дуже легко заблукати і тяжко

вижити. Зверніть увагу: усі Божі мужі, люди, яких Бог використав як Свої посуди, проходили через пустиню. Коли Бог давав людям Своїм легке завдання? Коли доручав якусь діло і воно було простим? Ні, коли Бог щось доручає людям, це завжди велике і складне.

Хтось сказав, що Бог ніколи не ображає людей, даючи їм легкі завдання. Вони завжди складні і величезні, понад наші сили, щоб ми надіялися тільки на Бога.

Згадаймо Мойсея. Син дочки фараона, принц Єгипту, вихований в домі фараона, пізнав усю мудрість і науки єгипетські, людина, яка повинна була сісти на престол. І Бог бере його з царських палат, від смачної їжі і м'якої постелі і веде в пустиню, та ще й робить пастухом овець, що є гідотою в очах єгиптян.

Про Йова, праведну, богобоязку людину Сам Бог сказав, що нема такого, як Йов. І ось в один день загинули всі десятеро його дітей; кочівники вкрали всі його стада; сам Йов захворів на страшну недугу: слонову проказу. Не знайшлося жодної людини, яка б підтримала Йова в такому важкому випробуванні, навіть дружина стала для нього спокусою, тому що сказала: «Прокляти Бога — і помреш!», щоб не бачити, як він мучиться. Прийшли друзі, щоб підтримати його, але краще б вони не приходили з такою підтримкою: суцільні докори і осудження.

У перекладі ім'я Йов означає «Батьку, де ти?». Йов хворів дев'ять місяців, і увесь цей час він кликав: «Отче, де Ти?», а Бог не відповідав. Яка страшна пустиня, яке нестерпне випробування...

Про апостола Павла ми читаємо, що, навернувшись до Господа, він прийшов у Дамаск і почав проповідувати там; однак проповіді його не прийняли і хотіли вбити. Його спустили в коші з вікна, і він пішов в Аравійську пустиню. Якщо дослідити Дії святих апостолів, Послання до галатів і Послання до коринтян, можна припустити, що в пустині Павло провів три роки і потім ще дев'ять років — в Тарсі і Кесарії.

Виникає запитання: чому, Боже, тим, кого Ти так любиш, які такі дорогі для Тебе, яких використовуєш для праці на Божій ниві, Ти допускаєш страждання, біль і хвороби? Чому Ти ведеш їх в пустиню?

Яке значення мала пустиня в житті Божих людей? Повернімося до Мойсея: який він був за складом свого характеру? Його дії випереджали його думки. Коли Мойсей побачив, як єгиптянин ображає єврея, він дістав свій меч і вбив єгиптянина, не задумуючись про наслідки.

Ми можемо сказати: «Господи, ну, якось Ти не так чиниш. Можна ж було дочекатися, щоб старий фараон помер, Мойсей сів би на трон фараона Єгипту, і юдеї вийшли б з Єгипту з квітами в руках, під звуки тимпанів і бубнів, а єгипетська армія супроводжувала би їх».

І справді, Бог міг би зробити й так, але Йому був потрібний слуга з серцем, яке до вподоби Господу. Господь бере цього запального чоловіка і вводить в пустиню, та ще й робить пастухом овець. Мойсей був твердим горішком, тому Богові знадобилося 40 років. Зате потім Господь говоритиме про нього як про найсмирнішу людину. Ось такий слуга був потрібний Богу.

Ніхто не в змозі настільки змінити сутність людини. Тільки Господь, вводячи людину в складні обставини, у пустиню, творить Собі особистість, зустрівшись з якою, Він скаже: «Мойсею, Мойсею!.. Зніми взуття своє з ніг своїх... Я Той, що є».

Коли прийшли випробування, коли загорівся гнів Божий на вибраний народ, оновлений Мойсей зміг стати в проломі за цей народ. Він уже не хавався за меч, але став перед Господом і сказав: «Господи, якщо Ти вигубиш цей народ, то і моє ім'я витри з Книги життя».

А згадаймо Йосипа, батькового улюбленця. У сім'ях часто буває так, що наймолодший — улюбленець батьків. Він, звичайно, працював разом з братами, але не так багато; приходячи до них і приносячи їм їжу, Йосип помічав якісь їх погані вчинки

і, повернувшись додому, розповідав про це батькові. Одного разу Бог дав йому видіння в снах, і він запишався у своєму серці: «І ось оточують ваші снопи — та й вклоняються снопові моему... І ось сонце та місяць та одинадцять зір вклоняються мені». Іншими словами, батько, мати і всі брати поклонилися йому. Навіть батькові була неприємною така заява улюбленого сина.

І ось цей татів синочок, що піднісся у своєму серці, стає рабом в Єгипті, Бог допустив це. Через два роки Йосипа несправедливо звинуватили, і він на довгі дев'ять років потрапив до в'язниці.

Ми знаємо, що було далі. Що могли думати брати Йосипа, коли він відкрився їм? «Ось прийшло покарання, зараз Йосип відомстити нам». Але це був уже інший Йосип: він обіймає своїх братів, плаче в них на грудях і говорить: «Брати, це не ви, це Господь вашими руками привів мене сюди, щоб через мене спасти багатьох людей».

У пустині Йосип навчився працювати, навчився не величатися, не зазнаватися, бачити руку Божу навіть тоді, коли ця рука проводила його через пустиню.

Йов був праведним чоловіком, але тільки пройшовши через пустиню, він сказав: «Тільки послухом вуха я чув був про Тебе, а тепер мого око ось бачить Тебе». Пустиня була місцем спілкування Савла з Ісусом Христом, щоб із Савла народився апостол Павло.

Брати і сестри! Дуже часто, потрапляючи в пустиню, ми молимося: «Господи! Зміни цю пустиню!». А може, треба молитися: «Господи! Що Ти хочеш в мені змінити в цій пустині?». Бог не завжди змінює пустиню і дуже часто взагалі її не змінює, але завжди в пустині Він змінює нас.

Коли людина відмовляється змінюватися, Бог перестане використовувати її як Своє посуди, як Свій інструмент. Дуже багато служителів, які не перейшли через пустиню, потім були не здатні витримувати успіх чи фінансове благословення, а ті, що перейшли, знають, що їх успіх в служінні і все, що вони мають, — це не від них, а від Бога. Вони пам'ятають миті, коли не надіялися вижити, коли були на грані смерті, але Бог приходив і виривав їх з її лап. Вони розуміють, що все, що вони мають, — це благодать і милість Божя.

Пустиня — це як хірургічний розтин: ми можемо побачити свій характер, свою любов до Бога, свою присвяту Йому, свою жертвовність... Легко співати: «Вузька і терниста дорога моя», коли біля порогу дому молитви стоїть крута автомашина; легко співати: «Все віддам я для Ісуса», коли в тебе нічого не вимагають. Але якщо Бог одного разу прийде перевірити тебе і скаже віддати — що тоді?

Половина з нас і десятини не віддають, а однак співають: «Все віддам я...» Це ж лицемірство! «Хай навіть в кошарі овець не стане, і виноград не дасть плода...» Згадаймо, як ми засмутилися, коли машина влетіла в яму і пропороли колесо; або нашу петрушку на городі кури поклували; або машина курку переїхала. Чудова мелодія, чудові слова, а насправді?

Ми звикли до християнських фраз, навчилися говорити правильні речі. Вводячи у пустиню, Господь дає нам можливість побачити самих себе зсередини і задуматися над побаченим.

Так, легко любити Бога, коли все добре, коли все складається якнайкраще, але справжня любов і посвячення перевіряються саме за тісних обставин, у пустині.

Брати і сестри, можливо, хтось із вас сьогодні проходить через пустиню і випробування. Погляньте на Голгофський хрест. У 12-му розділі Послання до євреїв написано: «Тож подумайте про Того, Хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглися і не впади на душах своїх». Подумайте про Того, Хто пішов за вас на хрест.

Бог допускає до нас пустиню, щоб наблизити нас до Себе, щоб змінити нас і виховати наш характер. Тому ніколи не здаваймося у важких ситуаціях. Стіймо до кінця.

Р. Н.

Держдепартамент США оцінив стан релігійної свободи в Україні

Бюро демократії, прав людини та праці Державного департаменту США оприлюднило щорічні звіти про стан релігійної свободи у країнах світу. Окремий звіт присвячено оцінці й рівню забезпечення релігійної свободи в Україні.

У ньому, зокрема, наголошується, що Конституція України гарантує свободу релігії та уряд захищає це право, однак деякі релігійні групи зустрічаються з труднощами в реєстрації, придбанні чи оренді майна для своєї релігійної діяльності.

За даними опитування Центру ім. Разумков, наведеними у звіті, 33,5% українців відвідують Богослужіння один-два рази за рік; 23% — раз за декілька місяців; 14,4% — 1-3 рази за місяць; 8,8% — раз за тиждень; 2% — кілька разів в тиждень; 6,4% — раз за кілька років; та 9,3% — практично ніколи. Опитування також показало, що майже 90% активних у релігійному житті громадян — це християни, більшість з яких православні. Найбільше практикуючих вірних проживають на заході України.

У частині другій звіту «Характеристика ставлення уряду до релігійної свободи» констатується рівне право усіх релігійних організацій в Україні та те, що в країні немає державної релігії. Разом з цим спостерігаються випадки, коли місцева влада бере сторону тієї релігійної організації, яка представляє більшість у тому чи іншому регіоні.

Українське законодавство дозволяє військовозобов'язаним особам за релігійними переконаннями проходити альтернативну (невійськову) службу. Релігійні організації України можуть вільно займатися видавничою діяльністю.

Згідно із законом термін реєстрації релігійної організації займає від одного до трьох місяців. У разі відмови в реєстрації можна подавати апеляцію в суд. Проте у звіті також наголошено, що закони України «Про свободу совісті та релігійні організації» та «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців» містять несумісні пункти, що ускладнюють реєстрацію релігійних організацій. Незважаючи на неодноразові заклики Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій та неурядових організацій, парламент за період підготовки звіту Держдепартаменту США не вирішив цього питання.

У документі зазначено, що члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій продовжують роботу з закріплення на законодавчому рівні права релігійних організацій запроваджувати свої приватні школи.

У звіті наголошено, що 15 січня 2009 року Верховна Рада України ухвалила законодавчі поправки, які дають зареєстрованим релігійним організаціям право постійно користуватися земельними ділянками, що перебувають у державній та комунальній власності.

Однією з найважливіших проблем релігійного життя України, відповідно до моніторингу Держдепартаменту США, названий процес реституції церковного майна, конфіскованого радянською владою. У звіті наявність таких проблем пояснюється економічною ситуацією у країні, яка лімітує кошти на придбання нових приміщень для тих чи інших державних організацій, що наразі розташовані в колишніх культових будівлях. При цьому всі основні релігійні організації звернулися до уряду України з проханням запровадити прозорий законний процес щодо повернення церковного майна, а деякі оглядачі висловили занепокоєння ефективністю і прозорістю процедур повернення майна Церквам.

Документ підкреслює, що Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликала парламент ввести мораторій на приватизацію майна, конфіскованого колись у Церков і яке нині перебуває в державній чи комунальній власності, однак цього закону не прийнято. У звіті перелічені проблемні випадки з повернення релігійним організаціям власності.

Випадки проявів в Україні антисемітизму, а також випадки актів вандалізму на кладовищах та в храмах різних релігійних громад України залишаються проблемою.

У документі наголошується, що уряд України підтримує міжконфесійне порозуміння та часто консультується з цього питання з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, члени якої представляють ті Церкви та релігійні організації, вірними яких себе вважають понад 90% релігійно активного населення України.

IPC.

що нового у світі

В Англії заборонять святкувати Різдво?

Британські християни серйозно занепокоєні тим, що прийняття нового закону про рівність призведе до заборони на святкування Різдва, щоб не образити представників інших релігій. На думку Конференції католицьких єпископів Англії та Уельсу, законопроект, який підтримує заступник лідера Лейбористської партії міністр у справах рівності Гарріет Гарман, буде мати «жахливі наслідки» для свободи віросповідання.

Законопроект про рівність зобов'язує всі громадські органи забезпечувати рівність і боротися з дискримінацією, повідомляє британська газета «Дейлі телеграф».

«За існуючого законодавства міс-

цеві власті рекомендують жителям не запалювати різдвяні вогні, щоб не образити сусідів-мусульман, і відмовитися від слова «Різдво». Якщо новий закон справді покликаний забезпечити рівність, треба зробити все можливе, щоб уникнути жахливих для свободи віросповідання наслідків, — говориться у зверненні католицьких єпископів до парламенту.

Єпископи також висловлюють побоювання, що закон зобов'язує церковні центри по догляду за людьми похилого віку знати хрести, щоб не образити невірних прибиральників. Такий прецедент недавно вже мав місце в одній з англійських лікарень.

НХС.

«Син Божий прийшов,
щоб знайти та спасти, що загину-
ло!» (Лк. 19:10).

«Спецназ» Христа

**У грудні минає 20 років з початку служіння
Церкви ХВЕ у тюрмах України**

Тюрма у Дніпропетровську. 1987 рік.
У прокурену камеру завели в'язня.
Він привітався по-християнськи,
зупинився біля «параші», вийняв з кишені
невелику книжечку і почав читати. Один
підійшов до новенького, глянув, що він
читає, і повернувся до «братви». «Свя-
тенник!» — люто просичав. — Євангеліє
притягнув сюди». — «Геть!» — заревіла
камера.

У двері загрюкали кулаками. Увійшли
прапорщики. «Геть!», — сатаніла камера.
Охорона розгубилася: «Його ніде не при-
ймають».

— «Геть! Уб'ємо! Розтерзасмо!».

Віруючого в'язня вивели...

Тюрма у Сокалі (Львівщина). 1990 рік,
січень. Особливий режим. У робочому
цеху плетуть дротяну сітку. Буденна
ситуація: хто курить, хто грає в карти,
хто варить «ширку» (наркотики). Тихо. На
вулиці загриміли вхідні двері на пропускний
в зону. В'язні виглядали у вікно. Увійшов
сивий чоловік із повними пакетами в
обох руках. Він заходив сюди щотижня,
а побачення дозволялося в обмежений
термін. Та й заходили в тюрму з речами
світським людям не дозволялося. В'язнів
це насторожило. «Негайно довідатися,
що в пакунках». Гонівець повернувся із
книжечкою.

— «У діда дві торби цих книжечок».

— «Що за книжка?».

Гонівець закинув ногу за ногу, пахаючи

довжелезною самокруткою, і, презирливо
кривляючись, почав читати: «Свята Єван-
гелія від Івана». Гомін в цеху припинився.
«Читай далі. Тільки всерйоз».

Гонівець погасив самокрутку і почав:
«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога
було, і Бог було Слово...» Коли дочитав
до п'ятого розділу, в тюремному цеху
всі в'язні плакали. Хоча й самі не знали,
чому плачуть.

Тюрма в Рівному. Осінь 1990-го. Група
братів та сестер в кімнаті огляду на про-
пускний. Вони оформили офіційний дозвіл
від влади на євангелізацію в зоні і при-
йшли. Тюремному начальству це не сподо-
балось. Проповідників прийняли холодно
і суворо. Сестрам наказали роздягнутися
для обшуку на очах у братів. Коли служін-
ня закінчилося, охоронці зловтішалися:
«Ці штунди більше не прийдуть». Але че-
рез тиждень група проповідників прийшла
знову. Тюремне начальство витріщилось:
«Це неймовірно. Адже над ними відверто
познувалися. Дивні люди!». Сестер біль-
ше не роздягали.

В Україні тюрмне служіння було за-
проваджене у в'язниці особливого режиму
в Сокалі, де відбували покарання осо-
бливо небезпечні злочинці. Започаткував

служіння Іван Філімонович Сільчук, пас-
тор євангельської церкви шахтарського
містечка Соснівки неподалік Сокаля. Про
те, як все починалося, серед віруючих
в'язнів ходять легенди. Буцімто стали
брати Сільчук та Паночко перед входом у
монастир (тюрма в колишньому монасти-
рі), помолилися, аби Господь відкрив їм ту
залізну браму для святого служіння. А тоді
послали делегацію віруючих у Москву до
Бакатіна, щоб дав дозвіл. І міністр дав.

Що І. Сільчук та М. Паночко молилися
за тюрмне служіння — це точно. Але
до Бакатіна нікого не посилали. Іван
Філімонович приїхав в тюрму зі служ-
телем церкви Миколою Гайдучиком. Було
це 7 грудня 1989 року. Братів прийняв
начальник тюрми, сивий підполковник.
Він одразу попередив, що спроби за-
провадити тюрмне служіння в Сокалі
вже були. Нічого з того не вийшло. Та
одна річ, коли з людиною, тим паче — із
жорстоким, зачерствілим рецидивістом
говорять утаємниченою, незрозумілою
мовою літургії, яку, до речі, створила і
написала людина, і зовсім інша — коли
з тобою спілкуються доступним, живим
і діяльним Словом Бога Живого. Сільчук
це знав, як і знав спраглі Божої милості і
любові серце запеклого рецидивіста, бо й

сам бував у в'язниці, коли відмовився при-
йняти військову присягу та вів служіння за
радянських часів у Соснівці.

Підполковник витягнув з шафи кілька
особових справ в'язнів. Поклав їх перед
братами. «Знайомтеся. Це люди, котрі
мають по чотири-п'ять ув'язнень. Вони
невиправні. Вони пропащі».

— Але Господь прийшов спасти те, що
загинуло, — заперечив Сільчук. — Цей
заклад називається виправним. А що з
вашими вихованцями буде там, на волі?
Стануть синами, батьками, людьми і хри-
стіянами чи повернуться за ґрати?

— Що ж, спробуйте. — Але мені вас
шкода. Перед вами сюди приходив право-
славний священик. Його слухали п'ять-сім
хвилин, далі засвистали, обізвали і вигна-

ли. Думаю, вас спіткає те саме. Погляньте
на себе. Хто ви такі для зеків? Сільські
вуйки. Боюся, що вас гнілими оселедцями
закидають через хвилину, — співчутливо
сказав підполковник...

З часу тієї розмови минуло 20 років.
Сьогодні в Сокальській в'язниці діє тю-
ремна церква євангельських християн.
Тут покаюлися і каються перед Господом
сотні в'язнів. Багато з тих, хто на вернувся
і охристівся, вийшовши на волю, стали
пасторами, служителями, проповідника-
ми, пророками.

Церква Християн Віри Євангельської
України і нині звіщає Слово Бога Живо-
го у в'язницях України, спасаючи тих,
хто гине.

Василь Григорчук.

Любі брати і сестри, шановні пастори!

З Божою допомогою вже шостий рік виходить у світ часопис «За євангельську віру». З ваших відгуків можемо зробити висновок, що газета виконує своє призначення і сприяє духовному зростанню церков християн віри євангельської України.

Запрошуємо і надалі до активної співпраці. Ми будемо вдячні за всі ваші замітки, інформації, свідчення, проповіді, вчення і віримо, що це послужить для збудування усім нам.

Редакція газети завжди намагається залишатися вірною служінню, яке несе перед лицем Господа. Кожного місяця ми розсилаємо видання по всіх церквах нашого братства. На жаль, мусимо констатувати, що дві третини їх і до сьогодні не розраховувалися з нами. Чому так? Ми хотіли б отримати відповідь на це питання, але попри все віримо, що всі крапки над «і» розставить Свого часу Господь, Якому ми служимо.

2009 рік ось-ось закінчиться. Тому просимо повідомити, скільки примірників газети ви б хотіли отримувати для своєї церкви наступного року.

Умови отримання газети на 2010 рік

Вартість пересилання одного примірника — 30 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників — з розрахунку 1,50 грн. (одна гривня 50 коп.) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення — 19 примірників (0,5 кг); 38 примірників (1 кг); 78 (2 кг).

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

26008340311261 у Львівській обласній філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 325019, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою поміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою поміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

УВАГА: з березня у зв'язку зі зміною вартості поштових послуг ціни на газету можуть зрости.

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте.

Ну і, безперечно, будемо дуже вдячні за всі пожертвування на часопис, за всі ваші молитви. А Бог віддячить за все сторицею. Адже це наша спільна праця — «Ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить! І хто садить, і хто поливає — одне, і кожен одержить свою нагороду за працею своєю. Бо ми — співробітники Божі» (1 Кор. 3:7-9).

Божих благословень вам!

Редакція.

ВІДДІЛ МЕДІАСЛУЖІННЯ ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ УКРАЇНИ ПРОПОНУЄ ПРИДБАТИ

в МРЗ-форматі проповіді: М. Паночка, Д. Беспалова, Р. Шкіндера, А. Кліновського, В. Франчука, В. Куриленка, С. Вінковського, О. Попчука, І. Азанова, П. Кулакевича

Каталог висилаємо безкоштовно. Замовлення можна зробити листом, по телефону, SMS-повідомленням чи завітавши до нас.

Ваші замовлення будуть вислані накладною оплатою, тобто ви оплатите їх після отримання на пошті.

Вартість пересилання: 15 грн. — до 10 касет або CD, 20 грн. — до 30 касет або CD, 25 грн. — більше 30 касет або CD.

Пожертвування за одну касету становить 5 грн. Збірник проповідей в МРЗ-форматі одного автора — 25 грн. 1-CD.

Бажаємо вам та вашим сім'ям рясних Божих благословень!

Пишіть, дзвоніть, відправляйте SMS та заходьте.

НАШІ РЕКВІЗИТИ:

**Відділ медіаслужіння ЦХВЕ України,
вул. Г. Ониськевича, 3, м. Київ 03115**
(приміщення Київського Біблійного Інституту).

Для листів: а/с 155 Київ 03164.

Телефони: (044) 592-70-93, (093) 774-03-50

e-mail: audio_v@ukr.net www.316.com.ua

icq: 444335602

Київський Біблійний інститут Церкви ХВЕ України

**ОГОЛОШУЄ НАБІР СТУДЕНТІВ НА НАВЧАННЯ
(2,5-річна очно-заочна форма)
за новою спеціалізацією —
«Місіонерське служіння».**

Навчальна програма передбачає духовну і практичну підготовку працівників місіонерського служіння задля поширення Євангелія Ісуса Христа в Україні та за її межами.

Детальну інформацію дивіться на сайті інституту:

kbi.org.ua

За довідками звертайтеся:

**Тел.: (044) 450-60-00, (097) 391-72-76 — Сергій Губе-
ня, завідувачий відділом місіонерського служіння КБІ**

E-mail: mission@kbi.org.ua

Адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Ониськевича, 3.

Двоє в трубі

У середині 20-х років молодий євреї прийшов до відомого нью-йоркського рабина і за-
явив, що хоче вивчити Талмуд.

— Ти знаєш арамейську? — за-
питав рабин.

— Ні.

— А іврит?

— Ні.

— А Тору в дитинстві вивчав?

— Ні, ребе. Але ви не хвилюй-
теся. Я закінчив філософський
факультет Берклі і щойно захистив
дисертацію з логіки у філософії Сократа. А тепер, щоб заповнити прогалини
у своїх пізнаннях, хочу трохи повчитися Талмуд.

— Ти не готовий вивчати Талмуд, — сказав рабин. — Але якщо ти напо-
лягаєш, я влаштую тобі тест з логіки: справишся — буду з тобою займатися.
— Двоє чоловіків спускаються димоходом. Один вилізає з чистим
обличчям, другий — із брудним. Хто з них піде вмиватися?
У молодого філософа очі на лоб полізли.

— Це тест на логіку?

— Рабин кивнув.

— Ну, звичайно, той, у кого обличчя брудне.

— Неправильно. Подумай логічно: той, у кого обличчя брудне, подивить-
ся на того, в кого обличчя чисте, і вирішить, що в нього також чисте. А той,
у кого обличчя чисте, подивиться на того, у кого воно брудне, вирішить,
що й він забруднився, і піде вмиватися.

— Хитро придумано! — захоплено вигукнув гість. — Ану, ребе, дайте
мені ще один тест!

— Добре, юначе. Двоє чоловіків спускаються димоходом. Один вилізає
з чистим обличчям, другий — із брудним. Хто з них піде вмиватися?

— Але ж ми вже з'ясували, — той, у кого обличчя чисте!

— Неправильно. Обидва підуть вмиватися. Подумай логічно: той, у кого
чисте обличчя, подивиться на того, у кого воно брудне, і вирішить, що його
обличчя також брудне. А той, у кого обличчя брудне, побачить, що другий
підійшов вмиватися, зрозуміє, що він теж забруднився, і також піде вмиватися.

— Я про це не подумав. Вражаюче — я допустив логічну помилку! Ребе,
давайте ще один тест!

— Гаразд. Двоє чоловіків спускаються димоходом. Один вилізає з
чистим обличчям, другий — із брудним. Хто з них піде вмиватися?

— Ну, — обидва підуть.

— Неправильно. Вмиватися не піде жоден з них. Подумай логічно: той, у
кого обличчя забруднене, погляне на того, у кого воно чисте, і не піде вмива-
тися. А той, у кого обличчя чисте, побачить, що той, у кого воно брудне, не йде
вмиватися, то подумає, що його обличчя чисте, і також не піде вмиватися.

Молодий чоловік впав у відчай.

— Ну повірте, я зможу вивчати Талмуд! Запитай що-небудь інше!

— Гаразд. Двоє чоловіків спускаються димоходом...

— О Господи! Жоден з них не піде вмиватися!

— Неправильно. Тепер ти переконався, що знання логіки Сократа недо-
статньо, щоб вивчати Талмуд? Скажи мені, як може бути, щоб двоє чоловіків
спускалися одною й тою ж трубою, і один з них забруднив обличчя, а другий
— ні? Невже ти не розумієш? Адже це запитання — нісенітниця, як і вся
твоя філософія, і якщо ти витрачаєш життя, відповідаючи на безглузді
запитання, то всі твої відповіді також будуть безглуздими!

**№ 11 (62) Виходить щомісяця
ЛИСТОПАД 2009 р.**

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпук;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ
«Видавничий дім «Молода Галичина».
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726